

John Bunyan

DE VERWERPING AANGETOOND,
OF
DE LEER DER EEUWIGE VERWERPING EN VERWERPING BEHANDELD IN
ELF HOOFDSTUKKEN,
WAARIN DE VOORNAAMSTE TEGENWERPINGEN, DOOR DE
TEGENSTANDERS VAN DIT LEERSTUK INGEBRACHT, VOLKOMEN
WEERLEGD WORDEN.

"Wat dan? Hetgeen Israël zoekt, dat heeft het niet verkregen, maar de uitverkorenen hebben het verkregen, en de anderen zijn verhard geworden Romeinen 11:7.

VOORREDE

Geen mens was beter toegerust om over het leerstuk der verwerping te schrijven dan Bunyan. Zijn buitengewone kennis van, en zijn innige gehechtheid aan, de bijbelse Godsspraken maakten hem bijzonder geschikt, om deze waarheid met onkreukbare getrouwheid te

ontvouwen. Hij was onbekwaam tot een verkeerde voorstelling met het doel om datgene te verbergen, hetwelk het gevallen verstand als een gebrek of misvormdheid van het evangelie beschouwd, hij was onbekwaam om de leer van het kruis smakelijk te maken voor den mens. Zijn doel is de waarheid te ontvouwen, zich dan ootmoedig te onderwerpen aan de wijsheid Gods, en haar ijverig te verdedigen. Er is geen leerstuk dat volkomener onzen gevallen natuurstaat ontsluit en openlegt dan dat der verwerping. Alle mensen stemmen er in toe, dat er altijd een uitverkoren of goede klas in de maatschappij geweest is, en een verworpen of onwaardige en slechte klas, die tot op een grote hoogte en met bijna onmerkbare opklimming verschijnen in verdorvenheid en goedheid. Allen moeten eenparig aan God toeschrijven die goddelijke voorwetenschap, die duizend jaren in zijn oog slechts als een dag, een uur of een ogenblik maakt.

Allen schrijven aan Zijne Almacht het vermogen toe om te verordineren of vast te stellen hetgeen zal moeten geschieden- en waar is het vernuft, dat het geringste verschil kan aantonen tussen voorwetenschap en voorbeschikking? Allen stemmen overeen dat er in de lagere klassen der dieren sommigen van dezelfde soort hun leven in weelde en rust doorbrengen, terwijl anderen wreedaardig gepijnigd worden, en zullen zij, die weigeren zich aan de soevereiniteit van God in het leerstuk der verkiezing te onderwerpen, Hem durven beschuldigen, omdat sommigen uit zijn uitverkiezende liefde uitgelaten zijn? De verworpene of onwaardige verliest er niets bij, dat de anderen gelukkig zijn. Het is ondoorgrondelijk voor het mensdom verborgen wie de uitverkorenen zijn, totdat de Heilige Geest de liefde Gods in Christus Jezus in hun harten werkt, en dit geschiedt soms in het laatste ogenblik des levens. Er bestaat alle grond van aanmoediging ja van aansporing voor den zondaar, die den schuldenlast der zonden gevoelt, om zijn toevlucht te nemen tot de hoop die hem voorgesteld is in het evangelie. "Dit is een getrouw woord, en aller aanneming waardig dat Jezus Christus in de wereld gekomen is om ZONDAREN zalig te maken, " zelfs de voornaamste der zondaren. De blijde boodschap wordt verkondigd tot ALLE zielen, die een walg hebben aan de zonde, en Bunyans uitlegging van deze waarheid is helder, Bijbels, en oordeelkundig.

HOOFDSTUK 1

DAT ER EEN VERWERPING BESTAAT.

In mijne verhandeling over dit onderwerp zal ik mij toeleggen op kortheid voor zover de duidelijkheid en de ernst mij dit zullen gedogen, ik zal er geen woorden bijvoegen om het boek in omvang te doen toenemen, maar ik zal mij zelf beperken tot de grens van weinige regels tot voordeel en gemak van diegenen, die zich de moeite zullen geven om mijn arbeid te lezen. En ofschoon ik de bewijzen zou kunnen vermenigvuldigen om dit leerstuk te bewijzen en te verdedigen, zo zal ik mij nochtans vergenoegen met weinige schriftuurbetogingen: van welke ik de eerste afleid uit het negende hoofdstuk aan de Romeinen, waar de Apostel spreekt over de kinderen des vlezes en de kinderen der beloftenis.

1. Aan het begin van dit hoofdstuk lezen wij dat de apostel treurig klaagt en smart heeft over de Joden, bij de beschouwing van hunnen ellendigen staat. "Ik zeg de waarheid in Christus" (zo spreekt hij,) ik lieg niet, (mijn geweten mij mede getuigenis gevende door den Heiligen Geest), dat het mij ene grote droefheid, en mijn hart een gedurige smart is. Want ik zou zelf wel wenschen verbannen te zijn van Christus, voor mijne broederen, die naar mijne maagschap zijn naar het vlees." Arme zielen, zegt hij, zij zullen verloren gaan, zij zijn een ellendig en hulpeloos volk, hun ogen zijn verduisterd, opdat zij niet zien zullen en hun rug is allen tijd kromgebogen. Romeinen 11:10. Waarom? Hebben zij de middelen der genade niet? Ja, voorwaar, die hebben zij in ruime mate. Ten eerste zijn zij Israëlieten "welker is de aanneming tot kinderen, en de heerlijkheid, en de verbonden, en de wetgeving, en de dienst van God, en de beloftenissen, welker zijn de vaders, en uit welchen Christus is, zoveel het vlees aangaat, dewelke is God boven allen te prijzen in der eeuwigheid, amen."

Wat zou dan de reden zijn? Wel, zegt hij ofschoon zij de kinderen Abrahams zijn naar het vlees, zo zijn zij nochtans de kinderen Abrahams SLECHTS naar het vlees, "want die zijn niet allen Israël in den besten zin, die uit Israël zijn, noch omdat zij Abrahams zaad zijn, zijn zij allen kinderen, maar in Izaak zal u het zaad genoemd worden." Dat is, zij die de kinderen des vlezes zijn, zijn niet de kinderen Gods: maar de kinderen der beloftenis worden voor het zaad gerekend. Hier ziet gij dus dat zij, die slechts de kinderen des vlezes zijn, zoals de meesten onder Israël waren, noch gerekend worden voor het zaad, noch voor de kinderen der beloftenis noch voor de kinderen Gods, maar dat zij verworpen en onder de verwerping zijn. Dit zal daarom voor ditmaal als het eerste schriftuurbetoog dienen.

2. Een tweede schriftuurbewijs vindt gij in het elfde hoofdstuk van dezen brief in deze woorden "De uitverkorenen hebben het verkregen, en de ANDEREN zijn verhard geworden." Romeinen 11:7. Deze woorden zijn uitsluitende woorden, zij maken scheiding tussen mensen en mensen, de uitverkorenen, de anderen, de uitverkozenen, de overgeblevenen, de aangenomenen, de verworpenen, "de uitverkozenen hebben het verkregen en de andere zijn verhard geworden." "Door de anderen" moet noodwendig

hier verstaan worden de niet-uitverkorenen, omdat de een tegenover de andere gesteld wordt, en indien niet uitverkoren, wat anders dan verworpen?

3. Een derde bewijs vinden wij in de handelingen der apostelen, "En er geloofden zo velen als er geordineerd waren tot het eeuwige leven." Handelingen.13:48. "En zo velen", uit deze woorden leert gij hoe de Heilige Geest onderscheid maakt tussen mensen en mensen, tussen de zonen en de zonen van Adam. "Er geloofden als er geordineerd waren tot het eeuwige leven." Indien men hier onder "velen" ieder mens moet verstaan, dan moet niet alleen de gehele wereld ten minste in het evangelie geloven waarin de meesten te kort schieten, maar dan moeten zij ook geordineerd zijn tot het eeuwige leven, hetgeen andere Schriftuurplaatsen tegenspreken, want daar zijn de anderen, behalve de uitverkorenen, de stoppelen en het kaf zowel als de tarwe, "velen" moet daarom hier slecht sommigen of enigen, tenminste niet allen insluiten, "want al ware het getal der kinderen Israëls gelijk het zand der zee, zo zal het overblijfsel behouden worden." Romeinen 9:27, Jesaja 1:9 en 10:22,23

Ik zou hierbij nog vele andere teksten kunnen voegen, doch in den mond van twee of drie getuigen zal alle woord bestaan. Laat deze daarom voldoende zijn om aan te tonen of liever om te betuigen dat er ene verwerping is. Want al werden de kinderen des vlezes, de "andere" nevens de uitverkorenen in het woord niet vermeld, zo zouden wij evenwel tot de gevolgtrekking moeten komen dat er zulk een ding is als de verwerping. En waarom? Omdat het uit de Schrift blijkt dat er kinderen der belofte, het zaad, de kinderen Gods zijn, die tevoren gekozen, tevoren gekend, ja wier namen in het boek des levens geschreven zijn. Er is dus ongetwijfeld zo iets als ene verwerping. Romeinen 8. Efeziërs . 1:3,4. 1 Thessalonicenzen 5:9.

Ja, verder nog, uit het woord "uitverkorenen" volgt onvermijdelijk dat er ene verwerping is, " want hetzij gij het opvat met betrekking tot dit, om onderscheid te maken tussen personen betreffende de toekomstige wereld, of met betrekking tot de handelingen des Heeren om deze of die mens tot dit of dat ambt, werk, of beroep in deze wereld te verkiezen, zo geeft het toch zulk een verkiezing te kennen, waarin slechts sommigen betrokken zijn, en waardoor dus anderen worden uitgesloten. Zijn allen de uitverkorenen, het zaad, de verlost, de vaten der barmhertigheid, de gekozenen en het eigen volk des Heeren? Zijn niet sommigen, ja de meesten, de kinderen des vlezes, de anderen, de verlorenen, de vaten des toorns, en de kinderen des verderfs? Romeinen 11:9. 1 Petrus 2:8,9. Mattheus 10:16. 2 Samuel 6:21. Psalm 78:67,68. Johannes 15:16. 2 Corinthiërs 4:3. Romeinen 9:21,22. Johannes 17:12.

HOOFDSTUK 2

WAT DE VERWERPING IS.

Daar wij u in de eerste plaats hebben aangetoond, dat er zulk een ding is als de verwerping, zo zullen wij u nu tonen wat de verwerping is. En om dit ter uwer stichting en opbouwning te doen, daarom zal ik u ten eerste aantonen wat dit woord verwerping in het algemeen betekent, voor zover het betrekking heeft op personen die tijdelijk en zichtbaar verwerpelijk zijn. Ten tweede meer in het bijzonder als het betreft personen, die eeuwiglijk en onzichtbaar verwerpelijk zijn.

Ten eerste. In het algemeen, als het personen betreft, die tijdelijk en zichtbaar verwerpelijk zijn, aldus: Verworpen te worden is afgekeurd te worden, verdorven zijnde van verstand, en weggestoten te worden enz. Afgekeurd worden, dat is, wanneer het Woord hen veroordeelt hetzij met betrekking tot het geloof of tot de heerlijkheid van het evangelie, hetwelk noodwendig plaats moet hebben bij hen die verdorven van verstand zijn, d.w.z. die geen geestelijk en hemels oog hebben in de verborgenheden van het koninkrijk, een blijkbaar teken dat zij verworpen zijn. En van hier is het dat van hen gezegd wordt, dat zij verwerpelijk zijn, verdorven zijnde van verstand, wat het geloof betreft, verwerpelijk, of verdorven in het verstand, aangaande alle goed werk, een verdorven of verwerpelijken geest hebbende om die dingen te doen, die niet betamelijk zijn. En van hier is het, dat van hen gezegd wordt dat zij door God verworpen, weggeworpen zijn, en dergelijke uitdrukkingen meer. 2 Corinthiërs 13:6,7, 2 Timotheus 3:8. Titus 1:16. Romeinen 1:28. Jeremia 6:30. 1 Corinthiërs 9:27.

Ik noem dit tijdelijke zichtbare verwerping, omdat deze zodanige schijnen te zijn en door het woord ontdekt worden als zodanige, die onder de bovengenoemde dwalingen vallen en zo gevonnist worden zonder de genade Gods. Toch is het voor sommigen dezer mogelijk, hoe zij ook voor het ogenblik worden afgekeurd, om door de gezegende werking der genade, niet alleen zichtbare gelovigen maar ook behouden te worden tot in alle eeuwigheid. Wie twijfelt er aan, of hij, die na zelfonderzoek aangaande zijn geloof, bevindt, dat hij geen genade bezit, daarna zijn treurigen toestand inziende, niet alleen tot God om ontferming roepen, maar dezelve ook vinden kan om hem in tijd van nood te helpen? Ofschoon het waar is, dat voor het grootste gedeelte het tegenovergestelde aan hen vervuld wordt?

Ten tweede. Maar laat ons hier afstappen om meer in het bijzonder te spreken over de eeuwige onzichtbare verwerping, welke ik aldus zal voorstellen: Het betekent voorbijgegaan te worden in, of uitgelaten te worden uit, Gods uitverkiezing, nochtans zo, als beschouwd als een oprechte.

In welk voorstel vier zaken ter overweging worden aangeboden:

1. De daad van Gods uitverkiezing.
2. Het tegenovergestelde van deze daad.
3. De personen, tot wie het tegenovergestelde van die daad zich uitstrekt. en:
4. Hun hoedanigheid, toen zij onder het tegenovergestelde van die daad vielen.

1. De daad van Gods uitverkiezing. Deze daad van God in het uitverkiezen, bestaat in sommigen onfeilbaar voor de eeuwigheid te kiezen of van te voren daarvoor te bestemmen, hetgeen Hij heeft vastgesteld dat volbracht zal worden door de middelen die tot dat doel heilzaam en openbaar gemaakt zullen worden. Efeziërs . 1:3-5. 1 Petrus .1:2.

2. Nu, het tegenovergestelde van deze daad is een voorbijgaan of een uitlaten van hen, die niet in deze daad betrokken zijn, een weglaten van hen zonder de banden en zaligmakende voorrechten dezer daad, hetgeen in de natuur ook zo is, als een mens slechts sommigen kiest, dan kiest hij daarom niet allen, maar hij slaat sommigen over, als het tegenovergestelde van die daad, alle anderen hoegenaamd. Waarom zij, die niet in deze heerlijke daad begrepen zijn, "de anderen" genoemd worden, nevens de uitverkorenen. "De uitverkorenen hebben het verkregen, en de anderen zijn verhard geworden."

3. De personen die dus onder het tegenovergestelde van deze daad vallen, zijn zij en zij alleen, die uit deze goddeloze wereld uitgaan, zonder de zaligmakende genade van Gods uitverkorenen, diegenen, zeg ik, die het zaligmakende geloof missen, met hetwelk zij bevoorrecht worden die voorbeschikt zijn tot de heerlijkheid.

4. En nu over de hoedanigheid waarin zij beschouwd werden, toen deze daad van verwerping hen aangreep, zij werden beschouwd als oprechten. Dit blijkt klaar, uit deze beschouwing, dat de verwerping een daad Gods is, zelfs het tegenovergestelde van zijn verkiezen of uitkiezen, en niet een van de daden Gods maakt een enig mens een zondaar. Het blijkt verder uit de gelijkenis, die genomen is van het gedrag des pottenbakkers in het maken zijner potten, want door deze vergelijking heeft het den God des hemels behaagd ons den aard van zijn besluit in de daad der verwerping aan te tonen. "Of heeft de pottenbakker geen macht over het leem, om uit dezelfde klomp te maken enz.?" Romeinen 9:21.

Denk een weinig na, en gij zult zien dat drie dingen noodzakelijk bij elkaar horen om de handeling van den pottenbakker te voltooien in elke pot, die hij maakt.

(1.) Een besluit in zijn eigen wil welk een pot hij van dit of dat stuk leem maken wil, een besluit, dat het vormen der pot voorafgaat, hetwelk waar is in de hoogste betekenis in Hem, die heerlijk is in zijne werken, Hij stelt het einde vast voordat het begin voltooid is. Jesaja 41:22. 46:10. "Daarom heb Ik u verwekt." Exodus 9:16.

(2.) Het tweede ding dat opgemerkt moet worden in den pottenbakker is, dat de pot zo gemaakt wordt als hij heeft vastgesteld, een vat ter ere of een vat ter onere. Er is geen

verwarring of teleurstelling onder de hand van dezen eeuwigen God, zijn werk is volmaakt, en elke weg beantwoord aan het doel, waartoe Hij hem bestemd heeft. Deuteronomium 32:4.

(3.) Merkt wederom op, of het vat zij ter ere of ter onere, de pottenbakker nochtans maakt het goed, deugdelijk en geschikt tot gebruik, zijn voorbeschikking om dit vat tot een vat ter onere te maken werkt geen overtuiging bij hem uit om de pot te breken of te beschadigen: welke daad wel gelijkt op den staat der mensen als onder de daad der eeuwige verwerping, "want dit heb ik gevonden, dat God den mens recht gemaakt heeft." Prediker 7:29.

Hieruit leren wij:

1. Dat de daad der verwerping zelf een voorbijgaan een weglaten of uitlaten is en niet een vervloeken van het schepsel.

2. Ook vervreemd deze daad niet het hart van God van den verworpene, en het verbindt Hem niet om den verworpene nu niet wel te doen en te zegenen, neen het belet den Heere niet hem te zegenen met de gave van Christus, des geloofs, der hoop en vele andere weldaden. Deze daad ontkent hem slechts die weldaad, die hem onfeilbaar tot het eeuwige leven zou brengen, en dat ten spijt van alle tegenstand, deze daad weigert slechts hen zo te zegenen als de uitverkorenen gezegend zijn. Abraham had al de kinderen lief die hij bij al zijne bijwijven had, en hij gaf hen ook elk hun deel, maar zijn voornaamsten zegen als de vrucht van zijn voornaamste en innigste liefde werd bewaard voor den uitverkorenen Izaak. Genesis 25:5,6.

Ten laatste. De daad der verwerping doet niemand enig leed, en dit ligt ook niet in de bedoeling der verwerping, neen, veeleer verklaart zij den mens als oprecht, laat deze recht gemaakt en zo in de wereld gezonden worden.

HOOFDSTUK 3

OVER DE OUDHEID DER VERWERPING.

Ten eerste. De verwerping is er, vóór de persoon in de wereld komt, dus voordat hij goed of kwaad gedaan heeft, dat blijkt klaar uit hetgeen Paulus zegt in den brief aan de Romeinen: "Want als de kinderen nog niet geboren waren, noch iets goeds of kwaads gedaan hadden, opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, vast bleve, niet uit de werken, maar uit den roepende, zo werd tot (Rebekka) haar gezegd: De meerdere zal den mindere dienen." Hier vindt gij er twee in hun moeders baarmoeder en beiden ontvangen hun bestemming, niet slechts voordat zij goed of kwaad gedaan hadden, maar ook voordat zij in staat waren zulks te doen, daar zij nog niet geboren waren, hun bestemming, de een tot, de andere niet tot de zegen van het eeuwige leven, de een gekozen, de andere geweigerd, de een uitverkoren de andere verworpen. Hetzelfde zou ook van Ismaël en van diens broeder Izaak gezegd kunnen worden, welke beiden alzo hun bestemming ontvangen hebben, voordat zij in de wereld kwamen: want de belofte dat deze Izaak de erfgenaam zou zijn was ook voordat Ismaël geboren was, ofschoon hij ongeveer veertien jaren ouder was dan zijn broeder. Genesis 15:4,5, 16:4,5,16, 17:25, 21:5.

En het blijkt verder nog, omdat de uitverkiezing een daad der genade is: "alzo is er dan ook in dezen tegenwoordigen tijd een overblijfsel geworden, naar de verkiezing der genade." Romeinen 11:5. Welke daad der genade geen weg zo geschikt zag om Zijn reinheid en onafhankelijkheid te openbaren dan door zich te bepalen tot het voorwerp, voordat het in de wereld gekomen was, daar dat een staat was, waarin ten minste geen goed kon gedaan worden, hetzij om goed van God te verwachten of om deze kostbare daad der genade te verkleinen.

Want ofschoon het waar is dat geen goed dat wij vóór onze bekering gedaan hebben de genade der uitverkiezing kan erlangen, zo schijnt toch de genade der uitverkiezing het heerlijkst, wanneer zij vooraf gaat aan onze goede daden, waardoor wij ons beminnelijk trachten te maken, daarom zegt hij nog eens: "Opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, vast bleve, niet uit de werken, maar uit den roepende, zo werd tot haar gezegd: de meerdere zal den mindere dienen." Romeinen 9:11,12.

2. Dit is meest overeenstemmend met den aard van de beloftenis om aan Abraham zaad te geven, welke belofte, gelijk zij gedaan werd vóór dat het kind ontvangen was, zo ook op den besten tijd vervuld werd, die gekozen kon worden tot openbaarmaking van de daad der genade: Op dezen tijd zal Ik komen zegt God, "en Sara zal enen zoon hebben" Genesis 18:14, welke belofte, daar zij in haar binnenste de uitverkiezende liefde bevatte, daarom Ismaël met de kinderen van Ketura wegliet: "want in Izaak zal u het zaad genoemd worden." Romeinen 4:16-19, 9:7.

3. De beste en geschiktste gelegenheid om een goeden grondslag te leggen voor de besluiten Gods, beide wat aangaat het kiezen en het weigeren, was, voordat het schepsel

goed of kwaad gedaan had, en dus voordat zij in de wereld kwamen: "Opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, vast bleve" daarom werd tot haar gezegd, als de kinderen nog niet geboren waren, noch iets goeds of kwaads gedaan hadden: "De meerdere zal den mindere dienen." Gods besluit zou voor eeuwig een fundament ontbreken, indien het moest afhangen van de goedheid en heiligheid van engelen of mensen, inzonderheid indien het staan moest op dat goede dat vóór de bekering gedaan wordt, ja zelfs na de bekering.

Wij ondervinden dagelijks hoe moeilijk het is zelfs voor de heiligsten in de wereld, om het geloof in en de liefde tot God te behouden en te handhaven, ja, dit is zo moeilijk, dat het niet anders kan geschieden dan met gestadige hulp van Boven. Hoe is het dan iemand mogelijk zich zo te gedragen tegenover God, dat hij door zijne heiligheid een fundament zal leggen voor zijne uitverkiezing, en dat hij daardoor al die genadegiften zal ontvangen die een zondaar onfeilbaar zalig maken? Maar nu de keuze zijnde ene verkiezing der genade, zo als blijkt, daar hij plaats heeft vóór de geboorte van het schepsel, hier heeft de genade de hoeksteen gelegd, en de middelen vastgesteld, waardoor het werk zal volmaakt worden. Dus "het vaste fundament Gods staat hebbende dezen regel: de Heere kent degenen, die de zijnen zijn." 2 Tim. 2:19, Dat wil zeggen, die Hij gekozen heeft, de werken buiten gesloten hebbende, beide goede en kwade, en alles gegrond hebbende op ene onveranderlijke daad der genade, waarvan het tegenovergestelde de verwerping is.

Ten tweede. Maar ten tweede, laat ons een stap of wat teruggaan, en dat wel om alles zeker te maken: Deze daad der verwerping was voordat de wereld begon, hetwelk daarom bevestigen moet hetgeen eerst nu gezegd wordt, namelijk dat zij, voordat zij geboren waren, beide bestemd waren voordat zij goed of kwaad gedaan hadden. Dit wordt openbaar in hetgeen Paulus tot die van Efeziërs zegt, aan het begin van zijn brief, waar hij, sprekende over de uitverkiezing, waarvan het tegenovergestelde de verwerping is, zegt, "God heeft ons uitverkoren in Christus voor de grondlegging der wereld." Ja meer nog, gelijk Christus verordend was voor de grondlegging der wereld om te lijden, en gelijk wij, die uitverkorenen zijn in Hem gekozen zijn voor de grondlegging der wereld, zo was het ook verordend dat wij Hem zouden kennen, voor de grondlegging der wereld, verordend dat wij heilig zouden zijn voor Hem in de liefde, voor de grondlegging der wereld, en dat wij ter bestemder tijd in Hem zouden geschapen worden tot goede werken en verordend voordat wij in dezelve zouden wandelen.

Daarom moet de verwerping, die het tegenovergestelde is van de uitverkiezende liefde, ook eeuwig zijn. Omdat het waar is dat God sommigen uitverkoos, daarom is het ook waar dat anderen niet gekozen zijn, bijgevolg verworpen werden. De uitverkorenen waren gekozen vóór de grondlegging der wereld, bijgevolg dagtekent ook de verwerping van vóór de grondlegging der wereld. De verworpenen zijn dus even oud als de uitverkorenen, beiden bestaan van voor de grondlegging der wereld. Hetgeen verder dient om te bewijzen dat de verwerping niet plaats heeft om deze of gene zonde, maar dat zij slechts een voorbijgaan is van anderen, een uitsluiting van sommigen uit de vrije

daad der uitverkiezing, die plaats had vóór de grondlegging der wereld, naar het welbehagen Gods. Even als het leem waaruit het vat ter onere gemaakt werd den pottenbakker niet vertoornd om ter wille van dit of dat gebrek daarom het vat zó te maken, maar de pottenbakker maakte naar zijnen eigenen wil, uit het leem van dezelfde klomp, uit het leem dat even goed is als datgene, waarvan Hij het vat ter ere gemaakt heeft, dit vat en dat vat tot onere naar zijn vrijmachtig welbehagen. 1 Petrus 1:20,21. 1 Corinthiërs 2:7, Efeziërs . 1:3,4, 2:10.

HOOFDSTUK 4

OVER DE OORZAKEN DER VERWERPING.

Nadat ik u met een enkel woord op de oudheid der verwerping heb gewezen, zal ik thans in het kort tot u spreken over de oorzaak der verwerping, want dit moet ongetwijfeld waar zijn, dat alles wat God doet, dat Hij daarvoor grondige oorzaak heeft, hetzij wij het vatten of hetzij het boven ons begrip is.

Ten eerste. Zij wordt te weeg gebracht uit de eigene natuur van God. Er zijn twee dingen in God waaruit of krachtens welke alle dingen hun ontstaan hebben, namelijk de eeuwigheid van God in het algemeen en de eeuwige volmaaktheid van elk zijner eigenschappen in het bijzonder, want gelijk Hij door het eerste noodwendig vóór alle dingen moet zijn, zo moeten alle dingen uit kracht van het tweede bestaan. En gelijk Hij is vóór alle dingen daar zij uit en door Hem bestaan zo is Hij ook vóór alle toestanden of hun oorzaken, hetzij zij goed of slecht zijn, van langen duur of anderszins, daar Hij de eerste is zonder begin, enz., aangezien alle andere dingen met hun oorzaken, door en tot Hem zijn geschapen. Colossen 1:17.

Hieruit volgt dat niets, persoon noch oorzaak enz., een bestaan kan hebben of Hij weet eerst daarvan, laat het toe, en verordent dat het alzo zal zijn. "Wie zegt wat, hetwelk geschiedt, zo het de Heere niet beveelt?" Klaagliederen 3:37. Nu dan, omdat die verwerping zowel als de uitverkiezing ondergeschikt zijn aan God, en ook zijn wil, die eeuwig volmaakt is, op het innigst hierin betrokken is, daarom was het onmogelijk, dat een enkele zou verworpen worden, voordat God het beide gewild en verordend had, dat het alzo zou zijn. Het is niet het bestaan of het aanzijn van een ding, dat God oorzaak van kennis of voorwetenschap daarvan geeft, maar het is de volmaaktheid van Zijn kennis, wijsheid, en macht enz., die aan een voorwerp het aanzijn of een bestaan geeft: God heeft niet verordineerd, dat er een wereld zou zijn, omdat Hij zag, dat er een wereld komen zou, maar er moest een wereld komen, omdat Hij verordineerd had, dat er een moest zijn. Hetzelfde is met betrekking tot de zaak, waarover wij spreken: "Tot ditzelve (dit doel) heb Ik u verwekt, opdat Ik u mijne kracht bewijzen zou." Exodus 9:16. Romeinen 9:17.

Ten tweede. Een tweede oorzaak van de eeuwige verwerping is het uitoefenen van Gods soevereiniteit, want indien dit waar is, dat er niets is, hetzij zichtbaar of onzichtbaar, in den hemel of op aarde, of het heeft zijn bestaan van Hem, dan moet hieruit redelijker wijze volgen, dat Hij daarover Soeverein Heer is, en dat Hij alzo naar Zijn eigen wil naar het Hem behaagt doen en handelen kan naar den wens van Zijne ziel met alles, wat Hij gemaakt heeft, en dit is inderdaad ene goede reden, want Hij heeft ze niet slechts allen gemaakt, maar zij zijn ook voor zijn welbehagen geschapen. "Gij hebt alle dingen geschapen, en door uwen wil zijn zij, en zijn zij geschapen. Openbaring 4:11.

Nu het is juist het uitoefenen van deze soevereiniteit, dat de verwerping voortbrengt, "zo ontfermt Hij zich dan, diens Hij wil, en verhard dien Hij wil." Romeinen 9:18. "Heeft de

pottenbakker gene macht over het leem, om uit dezelfde klomp te maken het ene een vat ter ere en het andere ter onere?" En maakt hij zijne potten niet naar zijn welbehagen? Hier nemen dus de genade, de rechtvaardigheid, de wijsheid en macht van God de vrijheid, om te doen wat zij willen, zeggende: "Mijn raad zal bestaan, en Ik zal al mijn welbehagen doen." Jesaja 46:10. Job 23:13. Daniël 4:35. Jesaja 43:13.

Ten derde. Nog een oorzaak der eeuwige verwerping is de daad en de werking der uitverkiezende of onderscheidende liefde en eeuwige genade. God heeft algemene liefde, en bijzondere liefde, algemene liefde en uitverkiezende liefde, en dienovereenkomstig verordent Hij, besluit Hij, en voert Hij Zijne plannen uit. Uit de algemene liefde vloeit voort algemene genade en ontferming, maar uit de uitverkiezende liefde bijzondere genade en ontferming. "Was niet Ezau Jakobs broeder?" zegt de Heere, "nochtans heb Ik Jakob lief gehad." Maleachi 1:2. Nochtans heb Ik Jakob liefgehad, d.w.z. met een betere liefde, of een liefde die meer bijzonder, meer onderscheidend is. Hetgeen Hij verder doet blijken in het antwoord dat Hij geeft aan onzen vader Abraham, toen deze tot God bad voor Ismaël: "Aangaande Ismaël heb Ik u verhoord, zie Ik heb hem gezegend, en zal hem vruchtbaar maken, en hem gans zeer vermenigvuldigen, Maar mijn verbond zal Ik oprichten met Izaak, dien u Sara op dezen gezetten tijd in het andere jaar baren zal." Genesis 17:20,21.

Aangaande welke woorden deze dingen zijn op te merken.

1. Dat God betere liefde had voor Izaak dan Hij had voor zijn broeder Ismaël.
2. Nochtans niet omdat Izaak betere daden had verricht dan Ismaël, want Izaak was nog niet geboren.
3. Deze keurzegen kon evenwel niet aan Ismaël ontzegd worden, omdat hij zich zelve door de zonde onterfd had, want deze zegen was vastgemaakt op Izaak, OOK VOORDAT Ismaël GEBOREN WAS. Romeinen 4:16-19. Genesis 15:4,5, 16.
4. Deze dingen moeten daarom noodwendig geschieden door de werking der uitverkiezende liefde en genade, die de zaak zo gevormd had, "opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, vast bleve."

Verder, zou God niet verordenen zowel zijne uitverkiezende liefde en genade te tonen als die, welke algemeen is en zich tot allen uitstrekt, dan moest Hij Zijne beste liefde in het geheel niet openbaren aan alle kinderen der mensen. Wederom, indien Hij zijne beste liefde aan de gehele wereld in het algemeen zou openbaren of deze tot allen zou doen uitstrekken, dan zou er geen liefde zijn, die onderscheidt of uitverkiest, want onderscheidende of uitverkiezende liefde wordt openbaar in het scheiding maken tussen Izaak en Ismaël, tussen Jakob en Ezau, tussen de vele geroepen, en de weinige uitverkorenen. Dus krachtens de uitverkiezende liefde moeten enigen verworpen zijn, want uitverkiezende liefde moet sommigen laten staan zowel van de engelen in den hemel als van de inwoners op de aarde, daarom het besluit dat de liefde verordend, bevestigt ook dat sommigen verworpen zijn.

Ten vierde. Een andere oorzaak der verwerping is Gods gewilligheid om Zijn ongenoegen te tonen en Zijn kracht bekend te maken. Dit is een der bewijsgronden, die de heilige apostel stelt tegen de meest ingewikkelde en sterkste tegenwerping, die ooit tegen het leerstuk der eeuwige verwerping was aangevoerd: "Gij zult dan tot mij zeggen, (zegt hij): Wat klaagt Hij dan nog?"

Want indien het Zijn wil is, dat sommigen verworpen en verhard zouden worden en also verloren zouden gaan, waarom is Hij dan nog toornig indien iemand tegen Hem zondigt, "want wie heeft zijnen wil weerstaan?" Wacht even, zegt de Apostel, sta een ogenblik stil: Bedenk allereerst dit, is het betamelijk om tot God te zeggen, wat doet Gij? "Zal ook het maaksel tot degenen, die het gemaakt heeft, zeggen: Waarom hebt gij mij also gemaakt? Of heeft de pottenbakker gene macht over het leem om uit dezelfde klomp te maken het ene een vat ter ere, en het andere ter onere? Bovendien, wanneer gij het slechtste gedacht hebt, namelijk, dat de uitwerkselen der verwerping noodwendig moeten volbracht worden in de eeuwige verdelging van het schepsel, bedenk dan wederom:" Wat, indien God Zijnen toorn willende bewijzen, zowel als Zijne genade en lankmoedigheid? En wat indien Hij, opdat Hij zo doe, sommigen uitsluit van deel te hebben in die genade, die ons onfeilbaar, ten spijt van alle tegenstand, veilig tot het eeuwige leven zal brengen? Is Hij daarom, of is ook Zijne verwerping daarom, de bewerker van uw verderf?

Weet gij dan niet, dat Hij weigeren mag te verkiezen, wie Hij wil, zonder daardoor de niet gekozene te mishandelen of te verongelijken? Weet gij ook niet, dat Hij hen die genade ontzeggen kan, die hen van de zonde zou bewaren, zonder aan hun verdoemenis schuldig te staan? Mag Hij niet om Zijnen toorn te bewijzen, toelaten, met veel lankmoedigheid" dat allen, die "vaten des toorns" zijn, door hun eigen vrijen wil, zich geschikt maken voor den toorn en het verderf? Romeinen 9:19-22. Ja, zou Hij zelfs niet in de daad der verwerping mogen besluiten, hen die dus overgebleven zijn te laten vallen van den staat, waarin Hij hen gelaten heeft, dat is, waarin zij als oprecht beschouwd worden, en wanneer zij gevallen zijn, hen te binden in de ketenen der duisternis tot het oordeel van den groten dag, zonder dat men Hem beschuldigen kan van onrechtvaardigheid?

In dien dag zult gij zien welk een overeenstemming en welk een heerlijkheid er is in al Gods oordelen in het verwerpen van den zondaar, als ook hoe rein de Heere zich tonen zal van enig deel gehad te hebben in datgene, hetwelk hun eeuwig verderf veroorzaakt, niettegenstaande Hij dezulken heeft verworpen, en hen toelaat te zondigen, en dat ook, opdat Hij Zijnen toorn zou kunnen bewijzen aan de vaten des toorns, hetwelk ik in een der volgende hoofdstukken nader wens toe te lichten. Gelijk "de Heere de godzaligen uit de verzoeking weet te verlossen, " zonder hun gebreken goed te keuren, zo weet Hij ook "de onrechtvaardigen te bewaren tot den dag des oordeels, om gestraft te worden." 2 Petrus 2:9, nochtans nooit om de geringste berisping te verdienen, omdat Hij hen aldus bewaard heeft, ofschoon niemand hierin Zijnen weg kan kennen, want Hij alleen weet het te doen.

HOOFDSTUK 5

OVER DE ONVERANDERLIJKHEID DER EEUWIGE VERWERPING.

Velerlei gedachten zijn door de harten der mensenkinderen gegaan, aangaande de verwerping. De meesten beproeven dit leerstuk zo te verklaren, als strookt met het verduisterd verstand der stervelingen. Al kunnen zij de zaak voor hun geweten niet in het reine brengen, zo wrikken en wenden zij toch zolang, dan dit en dan weer een ander woord, totdat zij hun doel bereikt hebben en dit leerstuk zo kunnen verkondigen, als met hun eigen zienswijze strookt." Zij vormen in hun ziel zulk een voorstelling van God en Zijne daden in de eeuwigheid als het beste past bij hun eigene gevoelens, en zo bieden zij hun waar aan op de markt der wereld. En wee den eenvoudigen burger, wee den ongeletterden, die met het Woord van God in de hand zulk een valse stelling durft tegenspreken.

Neen dan moet hij Grieks en Latijn en nog meer andere talen kennen, dan zal men hem te woord staan, en zo wordt de eenvoudige bijbellezer met een glimlach van minachting van de deur gestuurd en men vermaakt er zich heimelijk over, hoe dom iemand toch zijn kan. En voert gij nu de pen om dat leerstuk der verwerping te verdedigen, dan worden de pennen gescherpt en de gal in de inkt verdubbeld om u bont en blauw te geselen en u overal aan de kaak te stellen als een ketter. En waarom hebben de meeste mensen nu toch zo'n afkeer van dat leerstuk der verwerping? Waarom, wel omdat het zo'n lelijk voorkomen heeft. Hierdoor komt de vrije genade geheel in Gods hand, en de mens valt weg, daar geen enkel goed werk hem in het bezit der genade kan stellen. Maar geen enkele onzer zienswijzen kan bij God ongedaan of ongezegd maken wat Hij heeft vastgesteld.

Ten eerste. Omdat zij niet met Zijn natuur overeenkomen, inzonderheid in deze fondamentdaden: Het vaste fundament Gods staat 2 Timotheus 2:19, ook wat de verwerping betreft, "opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is vast bleve." Romeinen 9:11. "Ik weet (zegt Salomo) dat al wat God doet, dat zal in der eeuwigheid zijn, en er is niets toe te doen, noch er is niet af te doen" enz. Prediker 3:14. "Zou Hij zeggen, en niet doen? of spreken en niet bestendig maken?" Numeri 23:19. Zijne besluiten zijn samengesteld naar Zijne eeuwige wijsheid, bevestigd op Zijn onveranderlijken wil, bestuurd door Zijne kennis, wijsheid, macht, rechtvaardigheid en genade en worden tot een einde gebracht, aan Zijne zijde, in volmaakte heiligheid, door het blijven van zijne gezegende waarheid en getrouwheid: "Hij is de Rotssteen, wiens werk volkomen is: want al Zijne wegen zijn gerichte. God is waarheid, en is geen onrecht, rechtvaardig en recht is Hij." Deuteronomium 32:4.

Ten tweede. Dit besluit is vastgemaakt door het getal, de maat en de grenzen der uitverkiezing, want de uitverkiezing en de verwerping sluiten in alle redelijke wezens, dat wil zeggen, of den een of den andere, de uitverkiezing diegenen, die terzijde gezet zijn tot de heerlijkheid, en de verwerping, diegenen die overgebleven zijn na deze verkiezing.

Aangaande de uitverkorenen, zij zijn door dit besluit bepaald tot dat bestemde getal personen, die bij moeten dragen om de volheid van het verborgen lichaam van Christus te volmaken, ja zij zijn zo door dit eeuwige plan bepaald, dat niets daaraan kan toegevoegd of daarvan kan afgenomen worden, en van hier is het dat zij genoemd worden Zijn lichaam en Zijne leden in het bijzonder, "de vervulling desgenen, die alles in allen vervult, " Efeziërs 1:23 en "de mate van de grootte der volheid van Christus." Efeziërs 4:13. Welk lichaam Hem als het hoofd daarvan beschouwende, bijgevolg een volkomen mens maakt, een heiligen tempel voor den Heere. Deze worden genoemd Christus deel, erfenis en lot Psalm 16 en van hen wordt gezegd dat hun namen opgeschreven in het boek zijn en verzegeld met Gods heerlijke kennis, goedkeuring en liefde. 2 Timotheus 2:19. Gelijk Christus zegt tot Zijn Vader "Uwe ogen hebben mijnen ongevormden klomp gezien, en al deze dingen waren in uw boek geschreven, de dagen als zij geformeerd zouden worden, toen nog geen van die was." Psalm 139:16.

Dit aldus zijnde, zeg ik, dan is het in de eerste plaats onmogelijk dat een van hen niet behouden zal aankomen, want "wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods?" Romeinen 8:33, en omdat zij met betrekking tot het getal voldoende zijn, daar zij zijn lichaam zijn, en zo door hun aantal een volmaakt lichaam zullen uitmaken, daarom zijn alle anderen verworpen, "opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, vast bleve. Romeinen 9:11. Bovendien, het zou niet alleen zwakheid verraden in het besluit, maar misvormdheid in het lichaam, indien hierna een van hen zou ontbreken of een boven hen daaraan worden toegevoegd. Mattheus 24:24.

Ten derde. Ja, meer nog, opdat allen kunnen zien hoe punctueel en hoe juist tot in het kleinste toe dit plan der uitverkiezing is, daarom heeft God niet alleen bepaald het aantal en de hoeveelheid der personen, maar ook vastgesteld en gemeten, en dat vóór de grondlegging der wereld, het aantal genadegiften die aan deze leden geschonken moeten worden in het algemeen, en ook welke genadegaven aan elk in het bijzonder moeten gegeven worden: "Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus." Hij heeft "ons gezegend met alle geestelijke zegening in Christus. Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in hem, voor de grondlegging der wereld, Efeziërs . 1:3,4. En Hij schenkt ze aan ons op tijd, "naar het eeuwig voornemen, dat Hij gemaakt heeft in Christus Jezus, onzen Heere." Efeziërs . 3:11. Hij heeft aan het oog de genade gegeven die aan het oog behoort, en aan de hand die voor de hand bestemd is. En zo geeft Hij aan elk ander lid van het lichaam hun aangewezen maat der genade, die het meest geschikt is voor hun plaats en werkring. Aldus is het besluit vastgesteld, beide van de verlost en ook van de niet-uitverkorenen. Rom. 12:3. Ef. 4:16. Col. 2:19. Ef.4:12,13.

Ten vierde. Maar een andere zaak die dit besluit der eeuwige verwerping bevestigd is de zwakheid, waarin de zonde bij en sedert den val alle verworpenen gebracht heeft. Want ofschoon het zeker en vast is, dat de zonde geen oorzaak is der eeuwige verwerping, zo wordt de verwerping toch vaster gemaakt door de zonde, die in het hart van den verworpene heerst. Indien de koning om de een of andere gewichtige reden beveelt, dat aan dezen of genen mens, geen plaats zal gegeven worden in zijn koninkrijk woonvertrek, ofschoon die persoon hem nooit beledigd heeft, zal het des konings besluit

niet vaster maken, wanneer deze mens daarna door een plaag getroffen wordt? Gelijk de engelen die niet in Gods uitverkiezing opgesloten lagen, wegens hun zonden die zij daarna begingen, er zo ver af zijn om in Gods besluit opgenomen te worden, dat zij daarom in ketenen der eeuwige duisternis gebonden zijn tot den groten oordeelsdag.

HOOFDSTUK 6

OF VERWORPEN TE ZIJN HETZELFDE IS ALS TEVOREN TOT DE EEUWIG VERDOEMENIS BESTEMD TE ZIJN?

- ☛ Indien niet, welk verschil er dan tussen die beiden bestaat?
- ☛ Alsook, of de verwerping de oorzaak is der veroordeling?

Het is de gewoonte geweest van onwetende mensen om met kracht en geweld tegen de eeuwige verwerping te strijden, uit gemis aan kennis van de verborgenheden van Gods wil besluitende, dat hij, indien Hij iemand van eeuwigheid verwerpt, zo goed als hetzelfde gezegd had, Ik wil deze mens maken om hem te verdoemen, Ik wil deze mens verordineren, zonder enige toegefelijheid, tot de eeuwige smarten der hel. Wanneer het inderdaad voor God twee onderscheidene zaken zijn iemand te verwerpen, of iemand van tevoren te verordineren tot de eeuwige verdoemenis, eigenlijk in betrekking staande tot twee onderscheidene eigenschappen, voortspruitende uit twee onderscheidene oorzaken.

Ten eerste. Het zijn twee onderscheidene zaken: De verwerping een eenvoudige uitlating van het schepsel uit het plan der eeuwige verkiezing, maar het bestemmen tot de verdoemenis is iemand verbinden aan de eeuwige straf. Nu er is een groot verschil tussen, of ik weiger dat van zekere boom een steunpilaar in mijn huis gemaakt wordt, of dat ik hem veroordeel om verbrand te worden.

Ten tweede. Betreffende de eigenschappen, de verwerping staat in verband tot Gods soevereiniteit, maar de verwijzing naar de verdoemenis, tot zijne rechtvaardigheid. Romeinen 9:18. Genesis 18:25

Ten derde. Aangaande de oorzaken. De soevereiniteit is overeenkomstig den wil van God, maar de rechtvaardigheid naar de zonde der mensen. Want ofschoon God de Soevereine Jehova is en dat in den volmaaktsten zin, zo bestemt en verordent Hij nochtans niemand tot het eeuwige vuur, louter volgens zijne soevereiniteit, maar naar den regel zijner rechtvaardigheid. God verdoemt een mens niet omdat hij een mens is, maar omdat hij een zondaar is, en de Heere verordent hem naar die plaats en die staat, omdat Hij voorkennis heeft van zijne goddeloosheid. Romeinen 1:18,19. Colossenzen 3:6.

Wederom, Evenmin als de verwerping hetzelfde is als voorbeschikking tot de eeuwige verdoemenis, evenmin is zij daarvan de oorzaak.

Indien zij de oorzaak is van 's mensen eeuwige verdoemenis dan moet zij:

1. Den mens onvolmaakt laten of
2. zij moet de zonde in hem leggen, of
3. Iets van hem nemen dat hem anders recht zou houden, of

4. den Satan toelaten om hem te verleiden en den zondaar om met de verzoeking gediend te zijn. Maar zij doet niets van dit alles, daarom is de verwerping niet de oorzaak van 's mensen verdoemenis.

Dat de verwerping niet de oorzaak is der zonde, is klaar,

- ☛ Omdat de uitverkorenen zowel zondigen als de niet-uitverkorenen.
- ☛ Zij laat den mens niet onvolmaakt, want hij is door een daad, die daarna heeft plaats gehad, namelijk door de schepping volkomen recht gemaakt.
- ☛ Dat de verwerping geen zonde in den mens legt, is duidelijk, omdat zij een daad Gods is.
- ☛ Dat zij den mens niets ontnemt is ook duidelijk daar zij hem slechts laat, zoals hij is.
- ☛ En dat het niet door deze daad is, dat de Satan toegelaten wordt om den mens te verzoeken of de verworpene tot de zonde te verleiden is even duidelijk, omdat Christus verzocht werd, en zo ook de uitverkorenen in velerlei verzoeking vallen, tenminste velen hunner, gelijk velen der verworpenen, daar, indien deze dingen door de verwerping ontstonden, alleen de verworpenen hierin zouden betrokken zijn.

Tegenwerping. Uit hetgeen gezegd is wordt dit tenminste waar, dat God onveranderlijk vastgesteld heeft en dat wel voor de grondlegging der wereld, dat sommigen Zijner schepselen verloren zullen gaan. Want indien God, voordat de wereld gemaakt was, sommigen veroordeeld heeft tot de enige verdoemenis, en dat zoals gij zegt wegens de zonde, dan moet dit besluit feilbaar of onfeilbaar zijn. Indien niet feilbaar, want anders valt uwe stelling over de zekerheid van het getal der uitverkorenen in duigen, tenzij gij beweert dat er een getal zal zijn dat noch naar den hemel noch naar de hel zal gaan. Nu dan, indien God vastgesteld, verordend, voorbeschikt heeft, dat sommigen onfeilbaar verloren moeten gaan, legt deze zijne verordening dan geen noodzakelijkheid op den verworpene om te zondigen, opdat hij verdoemd worde, want geen zonde, geen verdoemenis, dit is uw eigen bewijs.

Antwoord. Dat God de veroordeling van sommigen zijner schepselen verordend heeft is duidelijk. Richteren 4: maar het is de vraag of dit zijn besluit positief en absoluut is, tot beter begrip waarvan, ik u zal verklaren de verscheidenheid van Gods besluiten en hun aard, als ook hun ontstaan.

De besluiten Gods aangaande de verdoemenis van het schepsel zijn gewone of buitengewone. Die beschouw ik als gewone, welke gewoonlijk door de profeten en de apostelen uitgesproken zijn in hun gewone wijze van verkondigen met het doel om de mensen te bewegen tot de liefde hunner eigene zaligheid, nu, deze bonden of maakten los, maar alleen, wanneer de voorwaarden beantwoord waren door het schepsel onder het vonnis, en anders niet. 1 Sam.12:25. Jes.1:20. Matt.18:3. Luk.13:1,2,2. Rom.2:8,9. 8:13. 11:23. 1 Cor. 6:9-11.

Deze buitengewone besluiten, ofschoon zij betrekking hebben op dezelfde voorwaarden, zo zijn zij nochtans niet onmiddellijk op hen gegrond, maar op de onfeilbare voorkennis

en voorwetenschap van God en zijn aldus onderscheiden. Ten eerste het gewone besluit, het is gegrond in het beste geval slechts op een veronderstelling, dat het schepsel kan voortgaan in de zonden, en het laat ook de mogelijkheid dat het niet zo zijn kan, maar het buitengewone staat vast op een onfeilbare voorwetenschap dat het schepsel zal voortgaan in de zonden, daarom moet dit vast en zeker zijn en zo onfeilbaar als God zelf.

Wederom, deze twee besluiten worden ook aldus onderscheiden, het gewone is zowel toepasselijk op de uitverkorenen als op de verworpenen. Het is betamelijk om zelfs tot de uitverkorenen te zeggen: "Die geloofd zal hebben zal zalig worden, maar die niet geloofd zal hebben zal veroemd worden, " maar het is niet gepast om tot hen te zeggen, dat zij bestemd zijn voor de buitenste duisternis, of dat zij in hun verdorvenheid verdorven zullen worden, of dat voor hen de donkerheid der duisternis in der eeuwigheid bewaard wordt. 1 Koningen 20:42. 2 Petrus 2:12. Judas 1:13.

Zo dan, ofschoon God door deze besluiten niet sommigen onder onherroepelijke veroordeling legt, zo doet Hij dit nochtans door een van hen, hetgeen verder blijkt:

1. God voorziet volkomenlijk de eindstraf van diegenen die zo sterven, van het begin tot aan het einde der wereld. Spreuken 15:11. Psalm 139:2. Jesaja 46:10.
2. Nu, uit deze onfeilbare voorwetenschap is gemakkelijk, en dat wel zeker, de onfeilbare verwoesting van elk zodanig schepsel te besluiten. Indien ik onfeilbaar voorzag, dat deze of gene mens 's morgens zich in het hart zou steken, dan zou ik onfeilbaar zijn dood vóór den nacht kunnen vaststellen.

Tegenwerping. Maar de vraag is nog of God door dit zijn besluit niet een noodzakelijkheid legt op den zondaar om te zondigen? Want geen zonde, geen veroordeling, dit is waar, volgens uwe eigene verzekering.

Neen, volstrekt niet, want,

1. Ofschoon het een volstreekte noodzakelijkheid is dat de zonde moet voorafgaan voor de onfeilbare veroordeling en het onfeilbare verderf der zondaars, en ook dat dit door God tevoren aanschouwd is, zo behoeft het hem toch niet de noodzakelijkheid op te leggen om te zondigen, want laat hem slechts aan zich zelve over om te doen wat hij wil en het besluit kan niet onfeilbaarder zijn dan de zonde, welke de oorzaak der straf is.

2. Zomin de noodzakelijkheid daarvoor bestaat zomin doet het zulks ook, want dit besluit, deze zekere vaststelling is niet gegrond op hetgeen God zal uitwerken, maar wel op hetgeen het schepsel zal doen, en dat niet door de aanporring van God maar door de aanporring van den duivel. Wat? Indien ik zonder twijfel voorzag, dat zekere boom in mijn hof slechts een onnutte plaats in de grond zou beslaan niettegenstaande redelijke middelen, zou ik dan niet zelfs zeven jaar van tevoren kunnen vaststellen om dezen boom uit te houwen en in het vuur te verbranden, en zou ik dan door dit besluit de boom genoodzaakt hebben, om geen vrucht voort te brengen? Welnu wij hebben hier hetzelfde geval. God kan dus op de zekerste wijze de verdoemenis van zijn schepsel

vaststellen zonder nochtans enigszins het schepsel daardoor genoodzaakt te hebben om te zondigen, opdat deze verdoemd zou worden.

Tegenwerping. Maar hoe kan dit beeld, dat gij gebruikt, gepast zijn? Want God heeft niet alleen tevoren gezien dat de zonde het verderf voor het schepsel zou zijn, maar Hij heeft haar ook in de wereld laten komen en zo het schepsel laten verderven. Indien gij, wanneer gij de vruchteloosheid van uwen boom voorziet, bovendien ook nog datgene ziet, hetwelk dien boom onvruchtbaar maakt, en dat nog wel voordat het hem zo gemaakt heeft, en gij het kwaad laat komen en de boom laat bederven, zijt gij dan niet de oorzaak van de onvruchtbaarheid van dien boom, welken gij tevoren veroordeeld hebt om met vuur verbrand te worden? Want God zou hebben kunnen kiezen of Hij Adam zou laten zondigen of niet en zo of Hij door hem de zonde in de wereld zou laten komen of niet.

Antwoord. Een beeld kan ook niet in alle mogelijke gevallen toegepast worden, indien het gepast is waarvoor het bestemd was, dat is genoeg, en daartoe is het beeld dat ik gebruikt heb zeer gepast, daar ik het alleen bijgebracht heb om niets meer te bewijzen dan het natuurlijk gevolg van een ware en onfeilbare voorkennis. En aangaande hetgeen verder door u is gezegd dat God het in zijn keuze had, of Hij de zonde in de wereld zou laten komen door Adam of niet, tot verderf van zo velen.

Hierop zal ik antwoorden:

1. Dat de zonde niet in de wereld gekomen kon zijn buiten Gods toelating. Dit is duidelijk, indien wij slechts acht geven op de volkomenheid van Zijn voorwetenschap en macht.
2. Daarom moeten niet alleen alle middelen, beweegredenen en aanzettingen daartoe, niet alleen ook door Hem van tevoren gezien, maar ook toegelaten zijn.
3. Nochtans zo, dat God den tijd, de handelingen, het opbinden en het bevelen daarvan ter zijner beschikking zal hebben. "Want de grimmigheid des mensen zal u loffelijk maken, het overblijfsel der grimmigheden zult Gij opbinden." Psalm 76:10, 1 Koningen 22:20-22, Johannes 8:20, Lukas 22:51,52.
4. Daarom zij moet noodzakelijk in de wereld komen, niet buiten, maar met de voorwetenschap van God, niet ten spijt van Hem, maar onder zijne toelating.

Tegenwerping. Maar hoe is Hij dan vrij te pleiten van de hand te hebben in den dood dergenen, die verloren gaan?

Antwoord. Niets is zekerder dan dat God de zonde uit de wereld had kunnen houden, indien het Zijn wil geweest ware, en dit is ook even waar, dat zij nooit in de wereld gekomen zou zijn met Zijn goedkeuring en naar Zijn welgevallen, en om dit te vatten moet gij bedenken dat de zonde in de wereld gekomen is door twee zaken:

1. Door aanbidding.
2. Door overheersing.

Aangaande het eerste punt, God kan zonder enig schepsel in den hemel of op aarde leed te doen, de zonde niet alleen toelaten maar haar ook zover begunstigen, als nodig is om Zijn volk te beproeven, gelijk wij van Abraham lezen: "en het geschiedde na deze dingen, dat God Abraham verzocht, " om zijnen enig zoon te doden, Genesis 22:1. En Hij leidde Jezus door den Geest in de woestijn, om van den duivel verzocht te worden. Markus 1:12. Lukas 4:1. Dit geschiedde zonder het minste leed, neen, veeleer brengt het het goede voort, want dit leidt er toe, om de oprechtheid openbaar te maken, het geloof te oefenen en de liefde tot den Schepper te beproeven, en het brengt het kind van God in herinnering, hoe noodzakelijk het is dat hij gedurig op den Heere vertrouwde en hoe afhankelijk hij is van zijn God om gedurig hulp en sterkte van Hem te vragen. En bovenal drijft zulks het kind van God uit in het gebed tot God, wanneer het zo verzocht wordt. Deuteronomium 8:1-3. 1 Petrus 1:7, Hebreëen 5:7. Mattheus 26:22,41.

Tegenwerping. Maar God heeft niet alleen de zonde geduld tot beproeving van zijn schepsel, maar Hij heeft haar toegelaten de wereld te overheersen en te overwinnen.

Antwoord. Wel, dit wordt toegestemd, maar bedenk nochtans:

1. God liet haar niet toe, en stemde er niet in toe dat zij de wereld zou overheersen dan onder deze voorwaarde: Indien Adam, de oprechte Adam, naar haar stem luisterde door zijn gebod te overtreden, "Ten dage, als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven." Genesis 2:17. 3:3. Hetwelk Adam gedaan heeft, niet omdat God hem daartoe dwong of overreedde, maar vrijwillig naar zijn eigen welgevallen, tegen het gebod van zijn God. Zo dan, toen God de zonde in de wereld liet uitbreken, deed hij zulks veeleer in zijn ongenoegen over Adams daad en als een straf, omdat de mens geluisterd had naar den verzoeker, en om Zijn toorn te openbaren over de ongehoorzaamheid van den mens, dan om te bewijzen dat Hij schuldig is aan de ellende van Zijn schepsel.
2. Bedenk ook, dat toen God de zonde duldde als middel van beproeving, zij, toen zij voor het eerst werd aangeboden, slechts aangeboden werd aan hen, die oprecht waren en die voldoende kracht hadden ontvangen, om haar te kunnen weerstaan.
3. Gods bevel tegen de zonde dreef hen niet in de engte, om hen als het ware te noodzaken om te zondigen, want "Van elke boom in dezen hof moogt gij vrijelijk eten", zegt God, alleen van dezen enen moet gij afblijven.
4. Nu aangaande de schoonheid en het goede die in dat voorwerp waren, waartoe zij verlokt werden, Wat was het? Was het beter dan God? Ja, was het beter dan den boom des levens? Want van dien werden zij niet verstoten dan nadat zij gezondigd hadden. Wist God niet wat het beste voor hen was om hen goed te doen?
5. Aangaande hem, die hen verleid heeft om deze boze daad te doen, moest zijn woord meer voor de waarheid gehouden worden, moest op zijn woord meer vertrouwd worden voor veiligheid, of moest zijn woord meer geëerd of waardiger gekeurd worden dan het Woord van Hem, die het verbod gegeven had? De een, die de duivel was, met een

leugen in de hand om hen te doden, de andere, die de God was met de waarheid om hen te bewaren? Wie moest meer geëerd, wie het meest vertrouwd worden?

Vraag. Maar werd Adam niet verrast, overrompelt? Was hij van te voren in kennis gebracht met het gevaar, had men hem er voor gewaarschuwd? Want God had het toch voorzien.

Antwoord. Ongetwijfeld was God ook rechtvaardig en getrouw voor Zijn schepsel ook in deze zaak, hetgeen duidelijk blijkt uit de volgende beschouwingen.

1. Juist het bevel, dat God aan hem gaf, was een waarschuwing voor hem, om rondom zich te zien en omzichtig te zijn, en gaf als het ware heimelijk te kennen, dat hij waarschijnlijk verzocht zou worden.

2. Het blijkt nog duidelijker, omdat God hem zelfs over het gevaar aansprak: "Ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven."

3. Ja, door het spreken tot hem over den boom, waarvan hij niet mocht eten, en door hem de plaats te zeggen, waar hij stond, opdat hij het des te beter zou kunnen weten, daardoor zei God inderdaad uitdrukkelijk tot hem, Adam indien gij verzocht wordt, dan zal het omtrent dezen boom zijn en de vrucht daarvan, daarom indien gij daar de verzoeker vindt, weest dan op uw hoede

(1.) Om te besluiten: ofschoon de zonde niet in de wereld kwam buiten Gods toelating, nochtans kwam zij in de wereld buiten zijn welgevallen: God liet ook Kaïn toe zijnen broeder te doden en Ismaël om met Izaak te spotten, maar Hij had daarin geen welgevallen. Genesis 4:9-11. Galaten 4:30.

(2.) Daarom, ofschoon God de eerste was die besloot dat de zonde aan de wereld zou worden aangeboden, nochtans was de mens de eerste, die er in bewilligde door de zonde overwonnen te worden.

(3.) Ofschoon God van te voren vaststelde dat de zonde zou komen, nochtans geschiedde dit niet, dan met betrekking tot zekere bepalingen en voorwaarden, waartoe de mens niet gedwongen werd om die krachtens het besluit te gehoorzamen, maar waarbij het aan den vrijen wil van een volmaakt en oprecht mens werd overgelaten om die te volgen of niet. En daar het besluit volkomen onfeilbaar was, zo geschiedde het door de voorwetenschap van de ontwijfelbare geneigdheid van dezen goeden en oprechten mens.

Vraag. Maar zou God Adam niet hebben hunnen behoeden voor vallen, indien Hij gewild had?

Antwoord. Wat is zekerder dan dat? Bedenk echter:

1. Daar Adam nu een goed en oprecht mens was in den staat der rechtheid, zo was hij bekwaam om zich zelve te wachten en te behoeden, als hij maar zo gezien had als hij had kunnen en moeten zien.

2. Daar dit zo was, zou God, als Hij hier tussen beide getreden ware, òf gegeven hebben wat onnodig was, en dus geen dankbaarheid erlangd hebben, òf Hij had de sterkte van Adam vruchteloos gemaakt, ja, Zijn eigen handenwerk door hem zo te hebben geschapen, overbodig gemaakt, of anders bijgevolg Adam onvolmaakt geschapen.

3. Indien Hij dit gedaan had, zou Hij Adam van zijn plicht ontslagen hebben, dewelke was, in zijn Maker te geloven en te vertrouwen, dan zou Hij ook het doel van het gebod vruchteloos gemaakt hebben, hetwelk den mens moest aansporen tot waakzaamheid, naarstigheid en vergenoegdheid. Ja, door dit te doen zou Hij niet alleen zelf Adam tot overtreding verzocht hebben, om zelfs ter zijde te leggen het beoefenen der sterkte, die God hem reeds gegeven had, maar Hij zou het voorbeeld of de eerste vader geworden zijn van alle losbandigheid, luiheid en verwaarlozing van plicht. Hetgeen ook niet alleen een slecht voorbeeld voor Adam zou geweest zijn, om voort te gaan in het verwaarlozen van zulke billijke en goede plichten, maar het zou voor hem een bewijsgrond ter verdediging zijn, om die tegen God scherpelijk in te brengen, wanneer deze op een andere tijd rekening met hem moest houden over zijne wanbedrijven.

Nog vele gewichtige redenen zouden hierbij kunnen gevoegd worden ter verdediging van Gods handelingen in deze zaak, doch laat dit voor ditmaal voldoende zijn.

HOOFDSTUK 7

OF IEMAND, ONDER DE EEUWIGE VERWERPING, EEN RECHTVAARDIGE REDEN HEEFT, OM TEGEN GOD TE MURMUREREN, DAAR DEZE HEM NIET HEEFT UITVERKOREN?

Opdat ook het antwoord op deze vraag ter uwer stichting zij, daarom is het u nodig te herinneren wat ik in de vorige hoofdstukken heb bewezen, namelijk, dat uitgelaten te zijn uit het plan der verkiezing en tot een zondaar gemaakt te worden, twee verschillende zaken zijn, en wederom, dat het niet verkozen te zijn, en veroordeeld te worden tot het helse vuur, ook twee verschillende zaken voor den mens zijn. Nu, indien dan de niet-uitverkiezing den mens niet tot een zondaar maakt en den mens ook niet voorbeschikt om veroordeeld te worden, welken grond heeft een verwerpene dan om tegen God te twisten, dat Hij hem niet heeft uitverkoren? Ja, meer nog, de verwerping beschouwt hem als oprecht, laat hem oprecht, en brengt hem zo in de wereld, welk ongelijk doet God hem aan, ofschoon Hij hem niet heeft uitverkoren? Welke reden heeft hij, die in dezen toestand gelaten is, om tegen zijnen Maker te twisten?

Indien gij zegt, omdat God niet zowel hen als anderen uitverkoren heeft, dan antwoord ik: "Maar toch, o mens! wie zijt gij, die tegen God antwoord? Zal ook het maaksel tot degenen, die het gemaakt heeft, zeggen: Waarom hebt gij mij alzo gemaakt?" Romeinen 9:20. "Ziet, gelijk leem in de hand des pottenbakkers, alzo zijt gijlieden in mijne hand, o huis Israëls", zegt God de Heere. Jeremia 18:6. Zo dan, al zou ik uit meer zeggen, dan dat God is de enige Heere en Schepper, en dat Hij naar Zijne soevereiniteit macht heeft om over hen te beschikken naar Zijn welbehagen, hetzij om hen te verkiezen of hen te weigeren, naar den raad van Zijnen eigenen wil, wie zou tegen Hem kunnen opstaan en onschuldig zijn? "Hij antwoordt niet van al zijne daden." Job 33:13 "Wat zijne ziel begeert, dat zal Hij doen." Job 23:13.

Wederom, God is wijzer dan de mens, en daarom kan Hij ene reden tonen voor hetgeen Hij werkt en doet, beide wanneer en waar gij nu geen reden ziet. Zal God, de enig wijze, voor de vierschaar van uw verduisterd verstand als een schuldige gedagvaard en daar geoordeeld en veroordeeld worden voor zijne gedane handelingen in de eeuwigheid? Wie heeft den Heere bestuurd "of wie is Zijn raadsman geweest?" Romeinen 11:34. Weet gij dan niet, dat God veel meer boven ons staat dan wij boven ons paard of lastdier staan, dat zonder verstand is? "God doet grote dingen, en wij begrijpen ze niet." Job 37:5. "Grote dingen, die men niet doorzoeken kan, wonderen, die men niet tellen kan." Job 5:9.

Maar, ik vraag u, zouden wij het wel opnemen, indien onze beesten ons ter verantwoording riepen voor deze of gene rechtvaardige daad en ons onrechtvaardig oordeelden en onze daden bespottelijk achtten, alleen omdat zij geen reden konden zien, waarom wij zó handelden en niet anders? Wel, wij zijn als de beesten bij God. Psalm 73:22 .

Maar wederom, om nog nader tot het punt te komen, de verwerpene twist tegen God, omdat Hij hem niet heeft uitverkoren, wel, maar is God dan geen Meester van Zijne eigene liefde? En is niet Zijn wil de enige regel voor Zijne barmhartigheid? En kan Hij niet, zonder u het geringste onrecht aan te doen, door Zijne uitverkiezende liefde en genade aangrijpen wie Hij wij? Moet uw verstand, neen uw verdorven wil, de bestuurder, de beheersers en de beschikkers zijn van Zijne genade? "Of is het Mij niet geoorloofd, te doen met het mijne, wat ik wil? Of is uw oog boos, omdat Ik goed ben?" Mattheus 20:15.

Verder, welk leed doet God aan enige verwerpene, door hem niet uit te verkiezen, hij werd, zoals gezegd is, beschouwd als recht, zo gevormd in de daad der schepping, en zo in de wereld gezonden: hij werd niet uitverkoren, maar heeft dit hem iets ontnomen? Neen, voorwaar niets, de uitverkiezing liet hem in een goeden staat: er bestaat goed, en beter en het beste van allen, hij, die in een goeden staat is, heeft geen oorzaak, ofschoon anderen uit vrije genade in een veel beteren staat zijn, om te murmureren, hetzij tegen Hem, die hem zulk een plaats gaf, of tegen hem die boven hem geplaatst is. Met een woord, de verwerping maakt geen mens persoonlijk een zondaar, en de uitverkiezing maakt ook niemand persoonlijk een rechtvaardige. Het is het toestemmen in de zonde dat een mens tot een zondaar maakt, en de toerekening der genade en der gerechtigheid die den mens evangelisch en persoonlijk rechtvaardig en heilig maakt.

Wederom, ziende dat het een daad Gods is om sommige uit het plan der uitverkiezing uit te laten, zo moet deze daad noodwendig zeker goed zijn: Is datgene dan, hetwelk in zich zelve goed is tot zonde voor u gemaakt? Dat zij verre! God doet geen kwaad met deze of gene mens uit het plan Zijner verkiezende liefde uit te laten, ofschoon Hij anderen tot het eeuwige leven kiest, door Jezus Christus onzen Heere. Daarom is er niet één verwerpene, die enige oorzaak en daarom ook geen rechtvaardige oorzaak heeft om met zijn Maker te twisten, omdat Deze hem niet heeft uitverkoren.

En dat wel, indien gij behalve op hetgeen gezegd is, ook nog acht geeft op het volgende.

1. De daad der uitverkiezing is een daad van Gods soevereine liefde, maar het voorbijgaan, of het weigeren om dit te doen, is een daad van Zijn soevereine macht, niet van onrechtvaardigheid.
2. God zou dus hebben kunnen kiezen of Hij er enige, of zo velen, of weinigen zou uitverkiezen, en ook welken en waar hij wilde.
3. Overwegende dus dat alle dingen ter Zijner beschikking zijn, zo kan Hij Zijne genade verheerlijken aan wie Hij wil, en wanneer Hij wil.
4. Overwegende dat de geringste genade niet verdiend wordt door den besten der zondaren, zo behoorden de mensen in plaats van tegen den God der genade te twisten, omdat zij niet hebben wat zij wensen, te erkennen, dat zij den adem in hun neusgaten niet waardig zijn, en ook te belijden, dat God genade mag schenken waar het Hem behaagt, en dan ook welke of aan wie en wanneer Hij wil, en dat Hij nochtans goed, rechtvaardig en genadig blijft. Job zegt: "Zie, Hij zal

roven, wie zal het Hem doen wedergeven? Wie zal tot Hem zeggen, wat doet gij?" Job 9:12.

De wil van God is het richtsnoer van alle gerechtigheid, en Hij kent ook geen anderen weg, waardoor Hij enige zijner daden bestuurt en beveelt. Alles wat God doet is goed, omdat Hij het doet, hetzij Hij genade schenkt of haar onthoudt, hetzij Hij uitverkiest of weigert en voorbijgaat. De beschouwing hiervan deed de heilige mannen van ouds gerechtigheid aan hun Maker toeschrijven, zelfs dan, wanneer zij nochtans de redenen van zijne handelingen niet konden zien of vatten. Zij stonden liever verbaasd en verwonderd over de hoogten en diepten der onnaspeurlijke wijsheid Gods, dan te twisten over verborgene en duistere wegen. Job 34:10-12, 36:3, 37:3. Jeremia 12:1. Romeinen 11:33.

God heeft niet de bedoeling gehad, dat alles wat Hij deed of zou doen, aan ieder mens bekend moest zijn, neen zelfs niet aan de wijzen en verstandigen. Het is soms een even dure plicht voor ons om stil te staan en in aanbidding en verwondering Gods wegen gade te slaan en onze onkunde te belijden in vele van de dingen Gods, als om andere dingen te doen, die zonder twijfel onze plicht zijn. Laat daarom nietig stof en as zich wachten om den Heere te veroordelen, omdat Hij boven hun begrip handelt, en laat hen ook op hun hoede zijn, dat zij niet goddelooslijk voor God spreken, ofschoon het zij, om, zoals zij denken, zijne daden te rechtvaardigen. "De Heere is rechtvaardig in al Zijne wegen, en goedertieren in al Zijne werken." Psalm 145:17. Mattheus 11:25. 1 Corintheërs 2:8. Job 13:6-8.

HOOFDSTUK 8

OF DE EEUWIGE VERWERPING OP ZICH ZELF OF IN HET LEERSTUK DAARAAN WERKELIJK EEN BELETSEL IS VOOR ENIG MENS IN HET ZOEKEN NAAR DE ZALIGHEID ZIJNER ZIEL?

In mijne verhandeling over deze vraag, moet ik den lezer verzoeken nogmaals zijn aandacht te vestigen op hetgeen in het begin van het vorige hoofdstuk verklaard is, namelijk, dat de verwerping geen mens tot enen zondaar maakt, niemand voorbeschikt tot de verdoemenis, maar hem bovendien in een staat der rechtheid laat. Zo dan, ofschoon God de meeste mensen buiten het plan der uitverkiezing laat, zo is deze zijne daad noch op zich zelf, noch in het leerstuk daarvan een beletsel voor enig mens in het zoeken naar de zaligheid zijner ziel.

Ten eerste. De verwerping is geen beletsel in zich zelve, hetgeen duidelijk blijkt uit de volgende opmerkingen:

1. Datgene, hetwelk hem hindert is de zwakheid, die over hem kwam wegens de zonde. God formeerde slechts den mens, maar de mens heeft naar den Satan geluisterd, en dit maakte hem tot een zondaar, hetgeen de oorzaak is van al zijne zwakheid, dit is het dus dat een beletsel voor hem is, en dat hem onbekwaam maakt, om de zaligheid zijner ziel te zoeken. "Niemand, als hij verzocht wordt, zegge: Ik word van God verzocht, want God kan niet verzocht worden met het kwade, en Hij zelf verzocht niemand." Jakobus 1:13. "Alleenlijk ziet, dit heb ik gevonden, dat God den mens recht gemaakt heeft, maar zij hebben vele vonden gezocht." Prediker 7:29. Ezechiël 16:30. Hosea 13:9, 14:1. Genesis 3:8-11.

2. Zij is geen hinderpaal in zich zelve, want zij ontnemt den mens niets, dat hem zou helpen, indien hij het mocht behouden, zij ontnemt den mens niets van zijne kracht, wijsheid, moed, onschuldigheid, of wil ten goede, al deze dingen heeft de mens door den val verloren, ten dage toen hij den dood stierf. Neen de verwerping bevestigt veeleer deze dingen in den mens, want zij liet den mens goed en oprecht. Daarom komt 's mensen beletsel voort uit andere oorzaken, namelijk door den val, en niet door de eenvoudige daad der eeuwige verwerping. Genesis 3.

3. Evenmin als de verwerping de oorzaak is dat de mens in de zonde valt, evenmin is het door haar, dat de Satan toegelaten wordt om den mens te verzoeken, of hen te overwinnen.

(1.) Het is niet door deze daad dat de Satan toegelaten wordt om den mens te verzoeken, anders zou de Zoon van God zelf onder het bereik der verwerping liggen, daar ook Hij verzocht is geweest van den duivel. Ja, dan zou elke gelovige onder de eeuwige verwerping liggen, want ook zij, en dat wel na hun bekering, worden menigwerf door den Satan aangevallen. "Vele zijn de beproevingen des rechtvaardigen enz. Mattheus 4:1,2. Hebreëen 2:17, 4:15.

(2.) Ook is het evenmin door de daad der verwerping dat de zonde de wereld is binnengekomen als door de daad der verkiezing, omdat zij, die onder de macht der verkiezing liggen niet alleen het eerst vielen, maar nog gewoonlijk even gruwelijk zondigen voor hun bekering als de verworpenen. Daar, indien de verzoeking of de val krachtens de verwerping ware, daar dan de verworpenen, en zij alleen verzochten gevallen zouden zijn. De verzoeking en de val komen dus voort uit andere oorzaken, en hiermede komt ook het beletsel voor de verworpenen om de zaligheid hunner ziel te zoeken voort uit een andere bron dan uit de eeuwige verwerping. Want daar de verzoeking, de val en de hinderpalen algemeen zijn, maar de daad der verwerping particulier is, zo moet het beletsel noodwendig voortkomen uit zulk een oorzaak, die in den mens ligt, hetwelk inderdaad de val is, waarvan de oorzaak noch de uitverkiezing noch de verwerping was, maar 's mensen vrijwillig luisteren naar den verzoeker. Romeinen 3:9.

(3.) Het blijkt echter nog duidelijker dat de verwerping niemand belet om de zaligheid zijner ziel te zoeken, daar God, niettegenstaande alles wat de verwerving doet, nochtans aan verscheidene verwerpelijken grote aanmoedigingen daartoe geeft, namelijk de aanbiedingen van het evangelie in het algemeen, niemand uitsluitende, veel licht om het ook te verstaan, met menige zoete smaak van het goede woord van God, Hij maakt hen soms deelgenoten van den Geest, en laat velen hunner toe in het gezelschap der uitverkorenen, ja sommigen hunner om bestuurders, onderwijzers en voorgangers te zijn in zijn huis, al hetgeen buiten twijfel grote aanmoedigingen zijn en moesten zijn voor den verwerpelijken om de zaligheid zijner ziel te zoeken. Mattheus 11:28. Openbaring 22:17. Hebréeën 6:4,5. Mattheus 25:1. Handelingen 1:16,17.

Ten tweede. Zomin de verwerping zelf een beletsel is voor den zondaar, zomin is ook het leerstuk ervan zulks: want alles wat dit leerstuk zegt is dit, dat sommigen uit het plan van Gods uitverkiezing zijn uitgelaten, als oprechten beschouwd. Nu, dit leerstuk kan niemand beletten de zaligheid zijner ziel te zoeken.

Want,

1. Niemand is meer in den staat der rechtheid.
2. Ofschoon het zegt dat sommigen met voorbijgang van anderen zijn uitverkoren, zo wijst het toch niemand aan, het noemt niemand, het laat allen in het onzekere.

Indien het dus hindert, dan hindert het allen, de uitverkorenen zowel als de verworpenen, want de verworpene heeft evenveel grond om zich zelf als een uitverkorene te beschouwen als de uitverkorene dit heeft voordat hij bekeerd is, daar zij beiden gelijk zijn in een staat van ongeloof, en beiden voor het menselijk oog eveneens onder den vloek liggen, wegens het overtreden van het gebod en de bondbreuk in Adam. Staan zij gelijk in den val van Adam, dan hebben zij ook dezelfde grond gelijk om tot Christus te gaan en te leven, tot de ruime vrije en volle uitnodiging van het evangelie toe, en de belofte des levens en der zaligheid door het geloof in Jezus Christus.

Efeziërs 2:1,2. Romeinen 3:9. Johannes 3:16. 2 Corinthiërs 5:19-21. Openbaring 21:6, 22:17. 3. Het blijkt ook bij ervaring, dat dit leerstuk in waarheid niemand hindert en hinderen kan (wanneer het goed wordt uitgelegd en recht gebruikt), omdat velen die veel zielsmart onder deze zaak geleden hebben toch ten laatste rust verkregen, welke rust voor hun als een bewijs geweest is, dat de zaak die zij vroeger zo duchten, alleen uit misverstand en door verkeerde uitlegging door hen gevreesd werd, en dit laatste alzo de oorzaak was hunner zielesmarten.

Hadden zij van te voren het licht gehad dat zij naderhand ontvangen hebben, dan zouden hun zielsangsten spoediger van hen gevlogen zijn, even als nu. Daarom, ontmoediging komt voort uit gemis aan licht, omdat zij niet bekwaam zijn in het vatten van het woord der gerechtigheid, want ware de ontmoediging in het eerst gegrond geweest, hetgeen toch niet zo zijn kon, tenzij de persoon bij name zelf wist, dat hij onder de eeuwige verwerping lag, hetgeen onmogelijk is, dan zou zijn licht hem nog meer in de engte gebracht hebben, het licht zou zijn vrees veeleer vermeerderd in plaats van hem er van bevrijd hebben. Hebreeën 5:12-14.

Inderdaad de Schrift zegt, voor sommigen is het woord een reuk des doods ten dode, terwijl het voor anderen een reuk des levens ten leven is. Maar het is niet dit leerstuk in het bijzonder dat meer dan enig ander de verworpene verwoest, Het was respijt (uitstel, verademing) waardoor Farao zijn hart verhardde, en het was de lankmoedigheid van den Heere, die door de verworpene van ouds gebruikt werd als een vrijbrief om te zondigen. Ja, Christus zelf, de Zaligmaker der wereld, is voor sommigen een steen des aanstoets en een rots der ergernis voor anderen. Maar wederom, bedenk wel, dat noch Hij, noch enige van Gods leerstukken, een oorzaak zijn van des zondaars verderf, want zij leggen geen ongeloof in de ziel, zij verleiden de ziel niet tot de zonde en moedigen de ziel niet aan tot onboetvaardigheid. Dit alles komt voort uit de onwetendheid en goddeloosheid, die door den val kwamen. Het is dus door den val, dat de mens struikelt, valt en zwakker wordt, en ontmoedigd wordt, en opstuift tegen de leer der verwerping of tegen enige andere waarheid van God. Exodus 8:15. Judas 1:4, 1 Petrus 2:8.

Ten laatste. Om te sluiten zoals ik begon, er is niemand op aarde, die zeker weet dat hij buiten het plan der uitverkiezende liefde van den groten God ligt, ook is er niet een woord in den gansen bijbel dat hun recht geeft om hiertoe over te hellen of dit te geloven, want de Schriften bieden genade aan, aan de grootsten der zondaren. Daarom, al ware de daad der verwerping nog veel harder en het leerstuk er van ook scherper en gestrenger, zo kan men toch niet zeggen, dat het een eigenlijke hinderpaal is voor den zondaar. Het is een dwaas ding om bekommerd te zijn over dingen, waarvoor men geen grond heeft om ze te geloven. "De verborgene dingen zijn voor den HEERE, onzen God." Deuteronomium 29:29. Inderdaad, elk woord der Schriften behoort ons tot zelfonderzoek te nopen, om te weten in welken staat en toestand wij verkeren en hoe het nu met ons staat voor de eeuwigheid, namelijk, of wij bereid zijn den Heere te ontmoeten, of hoe het met ons is gesteld. Nochtans, wanneer een getrouw onderzoek is ingesteld, dan kan de bewuste persoon in het ergste geval zich zelf nooit slechter rekenen dan de voornaamste der zondaren, dan kan ook hij zich evenmin buitensluiten van de

genade Gods, die aangeboden is in het evangelie, evenmin van de uitnodigingen, neen zelfs niet van de belofte, dat hij door Christus zal worden omarmd en gezegend, indien Hij tot Hem komt. Daarom heeft niemand enige grond om zich te laten ontmoedigen door het leerstuk der verwerping. 1 Timotheus 1:15. Handelingen 3:19. 2 Kronieken 33. Johannes 7:37, 6:37. Markus 2:17.

HOOFDSTUK 9

OF GOD INDERDAAD EN IN WAARHEID WILDE DAT HET EVANGELIE EN DE GENADE ZOUDEN WORDEN AANGEBODEN AAN DIEGENEN, DIE HIJ TOCH ONDER DE EEUWIGE VERWERPING GEBONDEN HAD?

Deze vraag zal ik beantwoorden:

Ten eerste. In de taal van onzen God: "Gaat heen in de gehele wereld, predikt het evangelie aan alle creaturen, " Markus 16:15.. En wederom "Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde!" Jesaja 45:22. "Kom! En die dorst heeft, kome, en die wil, neme het water des levens om niet." Openbaring 22:17. En de reden hiervan is, omdat Christus voor allen gestorven is, die voor allen den dood smaken zou." 2 Corintheërs 5:15. Hebreeën 2:9. "En wij hebben het aanschouwd, en getuigen, dat de Vader zijnen Zoon gezonden heeft tot enen Zaligmaker der wereld, " en tot ene verzoening voor de zonde der gehele wereld. 1 Johannes 4:14.

Ten tweede. Ik leid het af uit die verscheidene oordelen waaronder zij liggen, die Christus niet aannemen, wanneer Hij in een algemeen aanbod hun in het evangelie wordt aangeboden: "Die niet geloofd zal hebben, zal veroordeeld worden." Markus 16:16. "Die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt, dewijl hij niet gelooft heeft de getuigenis, die God getuigd heeft van zijnen Zoon." 1 Johannes 5:10. Wee u Kapérnaüm, "Wee u, Chorazin! wee u, Bethsaïda!" Mattheus 11:21, en nog vele andere uitdrukkingen van dezelfde soort bevatten een groot bewijs in zich hiervoor, want indien zij, die in de dagen van het evangelie sterven tenminste een groter oordeel zullen hebben, omdat zij geweigerd hebben het evangelie aan te nemen, dan moet hieruit volgen dat het evangelie hen in alle getrouwheid is aangeboden, hetgeen niet geschied kon zijn, tenzij de dood van Christus zich tot hen uitstrekt. Johannes 3:16, Hebreeën 2:3. Want het aanbod der genade kan niet verder aangeboden worden met Gods vergunning dan de dood van Christus gaat, want indien die weggenomen wordt, zo is er geen evangelie en ook gene genade meer, die kunnen worden aangeboden.

Bovendien, indien met de uitdrukking "aan alle creaturen" en dergelijke meer, alleen de uitverkorenen bedoeld werden, dan zijn al de overtuigingen van het evangelie vruchteloos en zonder kracht, want de onbekeerden, die hier veroordeeld worden, omdat zij het niet hebben aangenomen, zijn dadelijk gereed met de woorden: Ik weet niet of ik een uitverkorene ben, en daarom durf ik niet tot Jezus Christus komen, want indien de dood van Jezus Christus en zo het algemeen aanbod van het evangelie alleen de uitverkorenen betreft, zo verkeer ik in groot gevaar toch niet zalig te worden, daar ik niet weet of ik totdat uitverkoren getal behoort, ook weet ik niet wat groter zonde is, te geloven of te wanhopen: want ik zeg nog eens als Christus alleen voor de uitverkorenen stierf enz., dan durf ik, die niet tot dat getal behoort, niet in het evangelie geloven, dat dit bloed aanbiedt om mij te behouden, ja, ik denk werkelijk dat ik niet geloven mag totdat ik weet of ik uitverkoren ben daartoe.

Ten derde. God de Vader en Jezus Christus Zijn Zoon, wilden dat alle mensen hoegenaamd door het evangelie zouden genood worden om het leven in Christus aan te grijpen, hetzij zij uitverkorenen of verwerpelijken waren. Want hoewel het waar is dat er een uitverkiezingen een verwerping bestaat, zo ziet God nochtans door de aanbiedingen van het evangelie in de bediening van Zijn woord onder een andere beschouwing op hen neer, namelijk als zondaren, en Hij nodigt hen als zondaren uit om tot Hem te komen door in Zijn Zoon te geloven en het leven aan te grijpen. Hij zegt niet tot de bedienaars van het heilig evangelie, gaat heen predikt het evangelie aan alle uitverkorenen, omdat zij uitverkoren zijn, en sluit de anderen uit, omdat zij dit niet zijn: Maar, gaat heen predikt het evangelie aan zondaren, als zondaren, en daar zij zodanige zijn, noodt hen om tot Mij te komen en te leven. En het moet noodwendig aldus zijn, anders zou de verkondiger niet in den gelove kunnen spreken, en de hoorder niet in den gelove kunnen horen.

Ten eerste, de prediker zou niet getrouwelijk kunnen spreken omdat hij de uitverkorenen niet van de verworpenen kent, en de hoorders kunnen niet in den gelove horen, omdat zij als onbekeerden altijd hiervan onwetend zouden blijven. Zo dan, daar de bedenaar niet weet aan wie het leven aan te bieden, en daar het volk niet weet, wie hunner het moeten aannemen, hoe zou het evangelie nu getrouwelijk met kracht verkondigd kunnen worden? En hoe zou het volk het kunnen geloven en omhelzen? Maar nu de prediker de genade in het evangelie aan zondaren aanbiedt, daar zij zondaren zijn, nu is er een weg geopend voor het woord om in getrouwheid verkondigd te worden, omdat zijne hoorders zondaars zijn, ja nu is er ook een spoorlag voor de hoorders, om het aan te nemen en te omhelzen, omdat zij weten dat zij zondaars zijn: "Christus Jezus is in de wereld gekomen, om de zondaren zalig te maken." 1 Timotheus 1:15. Lukas 24:46,47.

Ten vierde. Het evangelie moet aan zondaren, daar zij zondaren zijn, verkondigd worden zonder het geringste onderscheid tussen uitverkorenen en verworpenen, omdat geen van beiden geschikte voorwerpen zijn om het evangelie te omhelzen. Het evangelie moet den mensen worden aangeboden omdat zij zondaren zijn en persoonlijk onder den vloek liggen wegens de zonde. Daarom: genade aan de uitverkorenen aan te bieden, omdat zij uitverkorenen zijn, is de genade aan hen aanbieden, omdat men hen niet als zondaars beschouwt. En de genade aan den verworpenen te ontzeggen, omdat hij niet uitverkoren is, is niet alleen de genade ontzeggen aan hem, die haar niet nodig heeft, maar ook ene ontzegging aan hem die nooit gelegenheid gehad heeft om ze aan te nemen. Wanneer men dus Christus en de genade aan den uitverkoren mens aanbiedt, beschouwd als een uitverkorenen! zo dient men hem niets geen troost toe, want als zodanig is hij hier geen zondaar, en zo wint men het hart volstrekt niet voor Jezus Christus, want dit gebeurt slechts in hen, als zij zondaren zijn.

Ja, ook het evangelie te ontzeggen aan den verworpene, omdat hij niet uitverkoren is, zal hem volstrekt niet deren, want deze zegt, zo ben ik dus geen zondaar en heb daarom geen Zaligmaker nodig. Maar nu, omdat de uitverkorenen geen behoefte hebben aan de genade in Christus Jezus door het evangelie, dan omdat zij zondaars zijn, en de

verworpenen ook geen oorzaak hebben om dezelve te weigeren dan omdat zij zondaars zijn, daarom moet Christus door het woord van het evangelie aan beiden worden aangeboden, zonder te bedenken of zij verworpenen of uitverkorenen zijn, alleen omdat zij zondaren zijn. "Die gezond zijn, hebben den medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn. Ik ben niet gekomen, om te roepen rechtvaardigen. maar zondaars tot bekeringen." Markus 2:17. 2 Corinthiërs 5:14,15. Lukas 7:47.

Gij ziet dus dat het evangelie in het algemene aanbod aan allen moet gepredikt worden, zowel aan de verworpenen als aan de uitverkorenen, AAN ZONDAREN ALS ZONDAREN, en zo moeten zij het aannemen en zich laten gezeggen door het aanbod."

HOOFDSTUK 10

ZIENDE DAT DE GENADE GODS IN HET EVANGELIE, DAARDOOR MOET WORDEN AANGEBODEN AAN ZONDAREN ALS ZONDAREN, ZOWEL AAN DE VERWORPENEN ALS AAN DE UITVERKORENEN, IS HET MOGELIJK VOOR DEGENEN, DIE INDERDAAD NIET ONDER HET PLAN DER EEUWIGE VERKIEZING LIGGEN, HET AAN TE NEMEN EN DAARDOOR BEHOUDEN TE WORDEN?

Op deze vraag zal ik verscheidene antwoorden geven, doch ten eerste zal ik u aantonen wat die genade is, die in het evangelie wordt aangeboden, en ten tweede wat het zeggen wil die genade aan te nemen en behouden te worden.

Ten eerste. De genade die aan zondaren als zondaren wordt aangeboden, zonder aanzien des persoons, is een algenoegzame gerechtigheid, vergevende genade, en het leven, die in den persoon van Christus als schatten opgestapeld liggen en door het evangelie omhoog gehouden worden, en waarvan beloofd is dat zij allen de hunnen zullen worden, die hen aannemen, en dat wel in zulk een algemeen aanbod, dat niet een enkele zondaar in het minste door dit aanbod geweerd of uitgesloten wordt! maar veeleer aangemoedigd wordt indien hij slechts de geringste begeerte heeft tot het leven, ja het aanbod van genade wordt door het evangelie omhoog gehouden, niet om den zondaar af te schrikken maar om een begeren en verlangen in hem op te wekken naar het leven dat als onuitputtelijke schatten in Christus ligt opgestapeld. Johannes 1:16. Colossenzen 1:19,23. 1 Johannes 5:11,12. Handelingen 13:38,39. Romeinen 10:19-14, 16:25,26.

Ten tweede. Deze genade aan te nemen, die aldus in het Evangelie wordt aangeboden, wil zeggen:

1. Te geloven dat het waar is.
2. Haar aan te nemen van ganser harte en door een ongeveinsd geloof.
3. Haar haren natuurlijken gang, loop en gezag te laten hebben in de ziel, en dat in die mate, dat zij voortbrengt de vruchten van een goed leven in het hart, in woorden en daden, beide voor God en de mensen.

En nu tot de vraag gekeerd.

Is het mogelijk dat dit aanbod, aldus aan den verworpene aangeboden, door hem aldus zou worden aangenomen en omhelsd, en hij hierdoor leven zal?

Waarop ik in ontkennenden zin antwoord zelfs voor de uitverkorenen, ik bedoel, beschouwd als dood in zonden en misdaden, hetwelk de staat is van alle mensen, zowel van de uitverkorenen als van de verworpenen. Ofschoon er dus een algenoegzame gerechtigheid en leven van Christus is voor alle mensen, en deze door het evangelie aan allen zonder uitzondering wordt aangeboden, zo heeft nochtans de zonde, die tussen de ziel en het aanbod dezer genade treedt, inderdaad en in waarheid alle mensen

onbekwaam gemaakt om deze gerechtigheid aan te nemen, en zo blijven allen in den dood, niettegenstaande dit aanbod der genade. Want ik zeg, het evangelie, dat alleen in woorden komt, maakt niemand zalig wegens een beletsel of hinderpaal aan 's mensen zijde.

Daarom tot degenen, die inderdaad door dit evangelie behouden worden, komt het woord niet tot hen alleen in woorden, maar ook in kracht en in den Heiligen Geest, het wordt gemengd met het geloof, ja met het geloof der werking Gods, door wiens zeer grote en machtige kracht zij uit den dood der zonde worden opgewekt en bekwaam gemaakt om het evangelie aan te nemen. Daar alle mensen dood zijn in zonden en misdaden en zo gevangen zijn onder de macht van den duivel, den vloek der wet, en in het ongeloof zijn opgesloten, zo moet het ongetwijfeld de kracht van God, ja zelfs de uitnemende grootheid dier kracht zijn, die de ziel uit dezen toestand opwekt om het heilig evangelie aan te nemen. Efeziërs . 2:1-3. 1 Thessalonicenzen 1:5-6, Colossenzen 2:12. Hebreeën 4:1,2. Efeziërs . 1:13,19, enz.

Want de mens kan van nature (neemt hem op zijn best) niet meer zien en ook niet meer doen dan hetgeen de natuur verstaat, en helpt verstaan en doen. Daar deze natuur nu de dingen des Geestes en der zaligmakende genade niet kan onderscheiden, zo kan de mens van nature dit genadegoed ook niet aannemen en zich erin verblijden. "De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn: want zij Zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden." 1 Corintheërs 2:14. Maar ik zeg indien de natuurlijke mens op zijn beste beschouwd (want de uitverkorenen zijn vóór hun bekering niets beter, indien zo goed) dit niet kan doen, hoe zullen zij hiertoe dan geraken, daar zij thans niet alleen verdorven en besmet, maar ook dwaas, vervoerd en dood zijn, verteerd door het ongeloof, onwetendheid, verwarring, verhardheid van hart, haat tegen God en dergelijke?

Wanneer een doorn van nature druiven voortbrengt en een distel vijgen voortbrengt, dan zullen deze dingen kunnen gebeuren. Mattheus 7:16-18. Door het ware en zaligmakende geloof het evangelie aan te grijpen en aan te nemen is een daad van die ziel, die een nieuw schepsel gemaakt is, hetwelk Gods werk is: "Die ons nu tot ditzelfde bereid heeft is God." 2 Corintheërs 5:5. "Want een kwade boom kan geen goede vruchten voortbrengen" Lukas 6:43-45. "Zal ook een moorman zijne huid veranderen? of een luiaard zijne vlekken? Zo zult gijlieden ook kunnen goed doen, die geleerd zijt kwaad te doen. Jeremia 13:23.

Nochtans de oorzaak dezer onmogelijkheid.

1. Licht niet in de verwerping. De uitverkorenen zelve zijn even onbekwaam als de anderen om deze genade aan te nemen,
2. Ook licht de oorzaak hierin niet, dat de verworpenen zijn uitgesloten van het aanbod, want dat is algemeen.

3. Ook is het niet, omdat er bewijzen ontbreken in het aanbod van genade, want deze zijn er overvloedig, en wel zodanige, die overredend, helder en vol redelijkheid zijn.
4. Ook is het niet, omdat deze schepselen geen behoefte aan de genade hebben, want zij hebben allen het gebod overtreden.
5. Het is dus, omdat zij waarlijk dood zijn in de zonde, gevangen, dwaas, blind, vervreemd in hun gedachten, en haters van God.

Aanschouw de verwoesting, die de zonde heeft aangericht!

Daarom, allen die de genade, die in het evangelie wordt aangeboden, aannemen, moeten door de kracht van God levend gemaakt worden. Hun ogen moeten geopend, hun verstand verlicht, hun oren losgemaakt, hun harten besneden, hunnen wil recht gebogen en de Zoon van God moet in hen geopenbaard worden. Niet omdat er iets aan het aanbod der genade ontbreekt, maar omdat de mens van nature dood en blind is en niet horen kan. "Waarom kent gij mijne spraak niet (zegt Jezus)? Het is, omdat gij Mijn Woord niet kunt horen." Johannes 8:43. Handelingen 9:15, 26:9,10. Psalm 110:3. Galaten 1:15. Mattheus 11:27.

Want anders, zoals ik nu juist heb gezegd, er is:

1. Redelijkheid genoeg in het aanbod van het evangelie.
2. Overtuigende redenen van genoeg gewicht om op te wekken tot het geloof, en
3. Genoeg bewijsgronden, om den mens te overreden daarin te volharden.

1. Is het niet redelijk, dat de mens God behoort te geloven in het aanbod van het evangelie en van het leven? Bestaat hiervoor geen reden, zeg ik, is God dan niet waar en niet getrouw? Is er geen algenoegzaamheid in de verdiensten van Christus? Is de belofte niet vrij en niet ruim genoeg? Welk onredelijk ding eist het evangelie van u om te geloven? Of welke leugen beveelt het u om als waarheid aan te nemen? Voorwaar, het evangelie is in vele opzichten boven de reden, maar nooit tegen de reden, inzonderheid in die dingen waarin het handelt met den zondaar aangaande het eeuwige leven.

2. Betreffende zijne overtuigende redenen om tot het geloof op te wekken. Met hoeveel tekenen en wonderen, mirakelen en krachtige daden is het herhaalde malen bevestigd, en dat juist voor dit doel. Hebreeën 1:1-3. 1 Corinthiërs 14:22. Met hoe vele eden, verklaringen, getuigenissen en proclamaties is het verzekerd, bevestigd en bekrachtigd! Hebreeën 6:17,18. Handelingen 13:32. Jeremia 3:12. Galaten 3:15. En waarom zou men geen geloof schenken aan dat evangelie, dat met bloed verzegeld is, met het bloed van den Zoon Gods zelf? Ja, waarom zou men geen geloof schenken aan dat evangelie, dat nog niemand heeft doen falen, die zich in waarheid op hetzelfde geworpen heeft van het begin der wereld af. Hebreeën 9:16-18 en 12:1-3.

3. Wederom, zowel als er genoeg redelijkheid en voldoende overtuigende bewijzen zijn, zowel zijn er ook de krachtdadigste beweegredenen om den mens te overreden, om hierin tot den einde toe te volharden, en dat van ganser harte, blijmoedig en ongeveinsd. Is het niet, zoals ik gezegd heb, dat blindheid, dwaasheid, onverschilligheid en moedwillige opstand tegen God hen vervoerd en overwonnen hebben? Efeziërs . 4:17-19.

(1.) Want, ten eerste, indien zij slechts konden zien hoe zij gezondigd hebben, hoe zij den Heere tot toorn verwekt hebben enz., als zij slechts konden zien welk een treurigen staat de staat der verdoemden is, alsook dat hun toestand elk ogenblik dezelfde kan worden, zouden zij het evangelie niet aankleven en leven?

(2.) De gemeenschap met God, met de gelovigen, met de engelen, het heerlijkste wat een mens kan hebben, de vermaken des hemels, die het troostrijkst zijn, en altijd in de grootst denkbare blijdschap en vreugde, in het hoogste genot van het leven en het licht te zijn, men zou waarlijk menen, zo iets moest genoeg zijn om zelfs de verdoemden in de hel te overreden.

Er is niemand die verloren gaat uit gebrek aan redelijkheid in het aanbod van genade, of uit gebrek aan beweegredenen tot het geloof, of uit gebrek aan bewijsgronden tot opwekking om hierin te volharden. Neen de oorzaak ligt niet in het evangelie, maar in den mens. De waarheid is, dat het evangelie met onredelijke schepselen te doen heeft. De mens is onredelijk, niet het evangelie. De mensen willen het evangelie niet geloven, omdat het de waarheid is: "Maar mij, (zegt Christus), omdat ik u de waarheid zeg, gelooft gij niet." Johannes 8:45.

Vraag. Welnu, indien dat dan in waarheid aldus is, hoe komt het dan dat sommigen het aannemen en eeuwig leven? Want gij hebt gezegd, dat de uitverkorenen even dood zijn als de verworpenen, en even onbekwaam als zij, als mensen, om dit aanbod van genade aan te nemen en te leven.

Antwoord. Dit is ongetwijfeld waar, en werden de uitverkorenen aan zich zelve overgelaten dan zouden zij door de goddeloosheid huns harten even zeker verloren gaan als de anderen. Ook zouden al de redelijke, overtuigende en krachtdadige bewijsgronden van het evangelie van God in Christus niet in staat zijn iemand het aanbod te laten ontvangen en te doen leven. Daarom moet gij hier wel in aanmerking nemen, dat er nevens het in de evangeliën openbaar gemaakte algemene aanbod ook nog een genade der uitverkiezing is, welke genade de harten der uitverkorenen wint en overheerst, in hun harten die genade werkende, die uitloopt in hun onfeilbare zaligheid, hetwelk inderdaad de oorzaak is dat er niet alleen in alle eeuwen maar ook na zelfs op dezen dag een overblijfsel is dat deze genade aanneemt, daar zij hiertoe gesteld zijn voor de grondlegging der wereld. Zij zijn gespaard, en bekwaam gemaakt om dit heerlijk evangelie der genade, des vredes en des levens aan te nemen. 1 Koningen 19:18. Romeinen 11:5. 1 Thessalonicenzen 5:9.

Nu is er een groot onderscheid tussen de genade der verkiezing en de genade, die vervat is in het algemene aanbod van het evangelie, een verschil aangaande tijd, uitgebreidheid en werking.

1. Aangaande den tijd. De genade der uitverkiezing is vóór, ja lang voor dat er een aanbod van de genade in het evangelie was voor iemand, of iemand zulk een aanbod nodig had. Efeziërs . 1:4,5.
2. Zij verschillen ook in uitgebreidheid, het aanbod der genade in het evangelie zijn gemeen en algemeen voor allen, maar dat der uitverkiezing is bijzonder en alleen eigen aan sommigen. "Alzo is er dan ook in dezen tegenwoordigen tijd een overblijfsel geworden, naar de verkiezing der genade." Romeinen 11:5.
3. Aangaande de werking der genade der uitverkiezing. Deze verschilt veel in sommige opzichten van de werking der genade, die in het algemene aanbod van het evangelie ligt opgesloten. hetgeen blijkt de volgende zaken:

(1.) De genade die in het algemene aanbod van het evangelie wordt aangeboden, eist geloof om zich aan haar vast te klemmen en haar aan te nemen, maar de bijzondere genade der uitverkiezing werkt dat geloof, hetwelk zich aan haar vastklemt en zich meester van haar maakt. Handelingen 16:31. 13:48. Filippenzen 1:29. 2 Thessalonicenzen 1:11.

(2.) De genade die in het algemene aanbod van het evangelie wordt aangeboden, eist geloof als een voorwaarde in ons, zonder hetwelk er geen leven is, maar de bijzondere genade der uitverkiezing werkt dat geloof in ons zonder zulk een voorwaarde. Markus 16:15,16. Romeinen 11:5,6.

(3.) De genade die in het algemene aanbod van het evangelie wordt aangeboden belooft de zaligheid alleen op de voorwaarde dat de mens in het geloof volharde, maar de bijzondere genade der uitverkiezing veroorzaakt deze volharding. Colossenzen 1:23. Efeziërs . 2:10. Romeinen 11:7. 1 Petrus 1:5-7.

(4.) De genade die in het algemene aanbod van het evangelie wordt aangeboden, laat zelfs waar zij het meest glinstert de meeste mensen achter zich, maar de bijzondere genade der uitverkiezing brengt elke ziel, zelfs waar zij het minst schijnt, veilig en behouden in de haven der eeuwige heerlijkheid aan. Romeinen 10:16. 8:33-35.

(5.) Een mens kan al het licht en al het leven uitdoven, dat door het algemene aanbod van het evangelie in hem is ontstaan, maar niemand kan de genade der uitverkiezende liefde uitdoven of verwoesten. Judas 1:4. 2 Petrus 2:20-22. Mattheus 24:24. Romeinen 11:1-3, enz.

(6.) Het algemene aanbod van het evangelie, beschouwd zonder medewerking van de genade der uitverkiezing, helpt zelfs de uitverkorene niet, wanneer hij treurig gevallen is. Daarom, wanneer ik zeg, de genade, die in het algemene aanbod van het evangelie wordt aangeboden, dan bedoel ik die genade zonder vergezeld te gaan met een bijzondere

medewerking van Gods uitverkiezende liefde. Of anders, de genade, die in het algemene aanbod van het evangelie wordt aangeboden is degene, welke de zondaar nu zalig maakt en hem tot het eeuwige leven brengt, dat wil zeggen, wanneer zij gepaard gaat met die genade, die dit algemene aanbod zegent en het zaligmakend maakt. De genade der uitverkiezende liefde werkt niet zonder maar door het algemene aanbod, en de aangebodene genade werkt niet krachtadig dan door en met de genade der uitverkiezing. "En er geloofden zo velen, als er geordineerd waren tot het eeuwige leven." Handelingen 13:48. Het woord werkt dan alleen ten leven, wanneer de hand des Heeren medewerkte tot hetzelfde doel. Markus 16:20. En zij, uitgegaan zijnde, predikten overal, en de Heere wrocht mede." "Zij spraken, (zegt de tekst), tot de Grieksen, verkondigende den Heere Jezus. En de hand des Heeren was met hen, en een groot getal geloofde, en bekeerde zich tot den Heere." Handelingen 11:20,21. Wij moeten altijd verschil maken tussen het woord van het evangelie, en de macht die dat woord bestuurt, wij moeten ook onderscheid maken tussen de algemene en de meer bijzondere werkingen van die kracht, gelijk er zelfs duidelijk onderscheid gemaakt moet worden tussen die woorden van Christus die werkdadig waren om te doen wat gezegd werd, en die woorden, welke slechts woorden waren, of ten minste niet zo gepaard gingen met kracht. Bijvoorbeeld, diezelfde Jezus die tot den melaatse zei: "Zie, dat gij dit niemand zegt, " zei ook tot Lazarus, "Kom uit!" Nochtans de een gehoorzaamde en de andere niet, hoewel hij, die gehoorzaamde, daartoe het minst in staat was, daar hij dood was en reeds riekte in het graf. Inderdaad, het ongeloof heeft Christus veel verhinderd, doch niet als Hij optreedt als de Almachtige, maar wanneer Hij het hun toelaat om Hem te mishandelen: anderszins, legioenen duivelen en tienduizenden hinderpalen moeten voor Hem vallen en ruimte voor Hem maken. Er is een spreken, en een ALZO spreken: "En het geschiedde dat zij alzo spraken, dat ene grote menigte, beiden van Joden en Grieken, geloofde. Handelingen 14:1. Gelijk ik reeds met een enkel woord heb te kennen gegeven, dat er verschil is, of het woord komt met kracht, 1 Thessalonicenzen 1:5, of wanneer het komt alleen als een woord. De heerlijke genade der uitverkiezende liefde kiest dezen mens dus, niet omdat hij goed is, zij kiest hem om te geloven, niet omdat hij gelooft, zij kiest hem om te volharden, niet omdat hij dit doet, zij heeft te voren verordineerd, dat deze mens in Christus Jezus zal geschapen worden tot goede werken, Efeziërs . 1:4-6, niet als een mens zichzelf daartoe wil scheppen. 1 Petrus 2:12. Efeziërs . 2:10. Wat zullen wij dan zeggen, is het Gods schuld als iemand verloren gaat? Ongetwijfeld niet, en ook niet van Zijne daad der eeuwige verwerping. Het is de genade die de uitverkorenen zalig maakt, maar de zonde die de anderen verdoemt. Het is de zeer overvloedige genade, die de uitverkorenen het aanbod van het leven doet omhelzen en hun doet leven, en het is de veelheid der zonde, die den verworpenen afhoudt van de redelijke, noodzakelijke en absolute aanbiedingen der genade. Om te besluiten, het evangelie eist geloof als een voorwaarde, en dat beide van den uitverkorenen en van den verworpenen, maar omdat niet één hunner, als dood in de zonden, het aanbod wil aannemen en leven, daarom zet de genade der uitverkiezende liefde zich voor sommigen te werk boven onze bevatting, en de gerechtigheid snijdt anderen af, voor het verachten van zulke goede, heerlijke en noodzakelijke middelen der zaligheid zo vol liefde, ontferming en wijsheid.

HOOFDSTUK 11

WETENDE DAT HET NIET MOGELIJK IS DAT DE VERWORPENEN DEZE GENADE EN DIT LEVEN AANNEMEN, EN TEVENS OVERWEGENDE DAT DIT TEVOREN ONFEILBAAR DOOR GOD VOORZIEN WAS, EN WEDEROM ZIENDE DAT GOD TEVOREN HEEFT VASTGESTELD DAT HET ALDUS ZAL GESCHIEDEN.

Waarom wil Hij en beveelt Hij dan dat het evangelie en zo de genade in het algemeen aan hem worde aangeboden?

Met vijf redenen beantwoordt en verklaard, en drie tegenwerpingen weerlegt.

Waarom wordt hun dan het evangelie aangeboden?

Wel, dat er zulk een ding is als de eeuwige verwerping heb ik u aangetoond, ook heb ik u verklaard wat deze eeuwige verwerping is en zal nu tevens aantonen dat, ofschoon deze verworpenen zeker verloren zullen gaan, hetgeen God niet alleen tevoren voorzag, maar ook heeft vastgesteld, er nochtans redenen bestaan, gewichtige redenen waarom het evangelie en dus ook daardoor de genade van God aan hen moet worden aangeboden, en dat wel in het algemene aanbod, zowel aan hen als aan anderen.

Maar, voordat ik deze redenen voor u ontvouwe, moet ik u de volgende bijzonderheden indachtig maken:

1. Dat de eeuwige verwerping niemand tot enen zondaar maakt.
2. Dat de voorwetenschap van God, dat de verworpene verloren zou gaan, niemand tot enen zondaar maakt.
3. Dat het onfeilbaar besluit van God omtrent de verdoemenis van hem die verloren gaat, niemand tot enen zondaar maakt.
4. Gods geduld en lankmoedigheid en verdraagzaamheid, totdat de verworpene zich geschikt maakt voor het eeuwig verderf, maakt niemand tot enen zondaar.

Zo dan, God kan verwerpen, kan den verworpene toelaten te zondigen, kan zijne onfeilbare verdoemenis van tevoren vaststellen door hem tevoren in zijne zonde te beschouwen en kan ook dat werk in zijne ziel laten werken, dat hem onfeilbaar uit dezen toestand zou brengen, en toch niet de bewerker of ontwerper zijn van 's mensen zonde en ellende.

Wederom, God kan onfeilbaar voorzien, dat deze verworpene, wanneer hij gezondigd heeft, een onredelijke tegenstander zal zijn van zijne eigene zaligheid, en kan also besluiten hem te laten zondigen en dus onredelijk te zijn tot aan zijn einde toe, en nochtans goedertieren zijn, ja zeer genadig, indien Hij hem het leven aanbiedt en dat slechts op billijke voorwaarden, waarmee hij echter niet wil instemmen. Jesaja 1:18. 55:12.

De redenen zijn:

1. Omdat niet God, maar de zonden hem onredelijk gemaakt hebben, zonder dewelke billijke voorwaarden voldoende zouden geweest zijn voor hem: want billijke voorwaarden zijn de rechtvaardigste en onpartijdigste voorwaarden, die tussen twee vijandelijke partijen kunnen worden voorgesteld, ja, de voorwaarden, die het geschiktst waren voor, en overeenstemden met een redelijk schepsel, zodanig als de mens is, ja, redelijke voorwaarden zijn het geschiktst om in dien mens te werken, wiens verstand gevangen is geworden onder den indruk en het gevoel der voorwaarden zelven. Ezechiël 18:23.

2. God gaat nog verder. Hij voegt er beloftenissen der genade bij, die onafscheidelijk verbonden zijn met de voorwaarden, die Hij aanbiedt, ja, Hij belooft zelfs hun Zijnen Geest uit te storten. "Keert u tot mijne bestraffing, ziet, Ik zal mijnen Geest ulieden overvloedig uitstorten, Ik zal mijne woorden u bekend maken, Ik zal uwe oren neigen, komt tot Mij, hoort en uwe ziel zal leven." Spreuken 1:23-27.

En nu over de vraag zelf, namelijk, hoewel het onmogelijk is, dat de verworpenen zalig worden, en daar dit door God onfeilbaar voorzien is en ook door God van te voren vastgesteld is, dat het alzo zou geschieden, zo zal ik nochtans aantonen, dat het een noodzakelijke vereiste is, dat Hij beide zou willen en bevelen, dat het evangelie en zo de genade in het algemeen aanbod daarvan, aan den verworpene worde aangeboden.

Eerste reden. En dat ten eerste om u aan te tonen, dat deze verwerping uit zich zelven niet een enig mens absoluut onbekwaam maakt tot de zaligheid: want indien het de bedoeling des Heeren was, dat door de daad dezer verwerping de personen, die daarin betrokken zouden zijn ook door deze enkele daad onbekwaam tot het eeuwige leven gemaakt zouden zijn, dan moest deze daad ook alle genademiddelen aan hen onthouden hebben, die tot de zaligheid leiden, of tenminste verhinderd hebben dat het evangelie naar Gods bevel voor dat doel tot hen zou gepredikt worden, anders, wie is er die den Heilige niet schuldig verklaard zou hebben aan bedrog, indien Hij beval dat het evangelie der genade en der zaligheid aan dezen of genen mens gepredikt moest worden, dien Hij door Zijne daad der verwerping nochtans onbekwaam heeft gemaakt om het zelf aan te nemen? Daarom juist toont deze zaak, namelijk dat het evangelie aan die eeuwig verworpenen moet worden aangeboden, dat het eenvoudig niet de daad van Gods verwerping, maar de zonde is, die den mens onbekwaam maakt tot het eeuwige leven. Welke zonde geen onderdeel is van deze verwerping, hetgeen duidelijk blijkt, daar de uitverkorenen en de verworpenen er beiden mede besmet en verontreinigd zijn.

Ten tweede. God toont hierdoor ook, dat de verworpenen niet verloren gaan uit gebrek aan aanbiedingen der zaligheid, hoewel zij tegen den Heere zijn opgestaan. "Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik lust heb in den dood des goddelozen! maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijnen weg en leve." Ezechiël 33:11, 18:31,32. "Keert weer tot Mij, spreekt de HEERE der heirscharen, zo zal Ik weer tot ulieden keren, zegt de HEERE der heirscharen." Zacheria 1:3. Hier ligt

dus de zaak tussen God en den verwerpene, ik bedoel, sedert de verwerpene gezondigd heeft, is God gewillig om hem te behouden op redelijke voorwaarden, boven redelijkheid, maar geen redelijke voorwaarden hebben invloed op den verwerpene, daarom gaat hij verloren om zijne onredelijkheid.

Dat God gewillig is om zelfs hen te redden die verloren gaan, blijkt duidelijk, beide uit ene beschouwing van de goedheid zijner natuur Psalm 145:9, dat de mens zijn maaksel is en inderdaad in een rampzaligen toestand is. Job. 14:15, 3:16. Maar ik zeg wederom hetgeen ik ook reeds gezegd heb, er bestaat een groot verschil tussen zijne gewilligheid om hen te verlossen, indien zij Zijne billijke voorwaarden aannemen, en zijne bereidvaardigheid om hen zalig te maken, of zij, als mensen, willen of niet, zó verlost Hij alleen de uitverkorenen, "naar den rijkdom zijner genade." Efeziërs . 1:7. Zelfs naar zijnen rijkdom in heerlijkheid, door Christus Jezus." Filippenzen 4:19, in hen uitwerkende, wat het evangelie als voorwaarde van hen eist, En vanhier is het dat van Hem gezegd wordt, dat Hij het geloof geeft, Filippenzen 1:29, ja het allerheiligst geloof, want dat is het geloof van Gods uitverkorenen, tot bekering en vergeving der zonden. Hij geeft hen een nieuw hart, en zijne vreze, ja die vreze, die hen voor eeuwig van het verderf zal bewaren, Efeziërs . 1:4. Zijne genade en barmhartigheid volgen hen al de dagen huns levens, Jeremia 32:40. Ezechiël 36:26,27, opdat zij voor eeuwig in het huis des Heeren zullen wonen Psalm 23:6 en gelijk een andere tekst zegt: "Die ons nu tot ditzelfde bereid heeft, is God." 2 Corinthiërs 5:5. Romeinen 8:26, enz.

Maar ik zeg, omdat Hij niet ieder schepsel uitverkiest, daarom kan men eigenlijk nog niet zeggen, dat het Zijne wens niet is, dat allen het aanbod van genade aannemen en leven. Daarom moeten wij onderscheid maken tussen het weigeren der genade op redelijke voorwaarden en het volstreekte weigeren, tussen het terughouden van verdere genade en het beletten om de genade aan te nemen. God kan veel terughouden zonder daarom iets te ontnemen, ja God kan veel wegnemen, wanneer het eens misbruikt is, en toch nog rechtvaardig en heilig blijven.

Verder, God kan weigeren dit of dat absoluut te doen, wanneer Hij nochtans beloofd heeft niet alleen dat, maar zelfs meer te doen voorwaardelijk. Waaruit gij gemakkelijk kunt besluiten, dat Hij gewillig kan zijn, om de niet-uitverkorenen te verlossen op billijke voorwaarden, ofschoon niet zonder deze.

Het is gene onrechtvaardigheid in God, genade aan de wereld aan te bieden al zij het op die voorwaarden slechts, die de wereld zal verwerpen, hetgeen Hij weet naar zijne voorwetenschap, beide omdat haar te verwerpen onredelijk is, inzonderheid daar de voorwaarden zo billijk zijn, namelijk om de waarheid te geloven en te leven, en ook omdat het genade en barmhartigheid in God is, al ware het maar eenmaal de middelen der verzoening aan een zondaar aan te bieden, daar deze de belediger is, maar de Heere, de God, die beledigd is, zij slechts stof en as, Hij de hemelse Majesteit. Indien God, toen de mens de wet overtreden had, de wereld met alle gestrengheid gehouden had aan de moeilijkste voorwaarden daarvan, zou Hij dan onrechtvaardig geweest zijn? Zou Hij dan den mens enig onrecht hebben aangedaan? Was niet elke tittel der wet redelijk, beide in

de eerste en tweede tafel? Hoe veel te meer is Hij dan genadig en barmhartig, zelfs in het vermelden van voorwaarden der verzoening? Inzonderheid, wanneer wij er op letten dat Hij ook gewillig is om tot den mens af te dalen, indien deze slechts Zijn woord wil geloven, en de liefde der waarheid wil aannemen.

Daar de verworpene nu gewillig, tegen alle kracht van redenen in, zich zelven spoedt naar de rots der eeuwige ellende, en daarop vergaat, zo gaat hij verloren in zijn eigen verdorvenheid door de voorwaarden des levens te verwerpen. 2 Thes. 2:10. 2 Petrus . 2:12,13.

Tegenwerping. Maar de verworpene is nu niet in staat deze billijke voorwaarden te vervullen.

Antwoord. Maar ik zeg, veronderstel dat dit toegestemd worde, is dit dan, zo omdat de verwerping hem onbekwaam maakte, of de zonde? Niet de verwerping, maar de zonde: indien het de zonde is, laat hem dan vóórdát hij tegen God twiste de zaak wel overwegen, dan zal hij tot uitkomst vinden dat de zonde hem onbekwaam gemaakt heeft, waaraan hij zich met een vrijen wil verkocht heeft. En daar het de zonde was, waarin hij toestemde, die zulks deed, laat hem dus met zich zelf twisten, omdat hij in de zonde heeft toegestemd en zich door haar onbekwaam heeft laten maken om deze billijke voorwaarden aan te nemen. En daar die billijke voorwaarden als hun onafscheidelijke metgezellen zulke wonderlijke genade en barmhartigheid aan zich verbonden hebben, laten daarom zelfs zij, die verloren gaan, God rechtvaardigen en billijken in zijne wegen, ja laten zij uitroepen "zijne goedertierenheid duurt tot in der eeuwigheid, " ofschoon zij wegens de verdorvenheid huns harten daarvan zelf de gezegende vruchten niet genieten.

Derde reden. God kan willen en bevelen dat Zijn evangelie en zo de genade daarvan aan diegenen worde aangeboden die nooit zalig zullen worden, om allen toeschouwers te tonen welke ene vijandin de zonde is van de zaligheid eens mensen, indien zij eens omhelsd is. Indien er geen aanbod van genade was in het evangelie, zou de zonde nooit zo zondig hebben kunnen schijnen. "Indien ik niet gekomen ware, en tot hen gesproken had, zij hadden gene zonde, maar nu hebben zij geen voorwendsel voor hun zonde." Johannes 15:22. Gelijk de zonden tegen de wet door de wet geopenbaard worden, dat wil zeggen, door de goedheid, en de gerechtigheid en de heiligheid der wet, Romeinen 7, zo worden de zonden tegen het evangelie ontdekt door het evangelie, namelijk door de liefde en de barmhartigheid en de vergeving van het evangelie: "Als iemand, die de wet van Mozes heeft te niet gedaan, sterft zonder barmhartigheid.... hoe veel te zwaarder straf, meent gij, zal hij waardig geacht worden, die den Zoon van God vertreden heeft?" Hebreëen 10:28,29. Wie zou ooit hebben kunnen denken dat de zonde zich verzetten zou tegen hetgeen rechtvaardig is, inzonderheid tegen de genade en de barmhartigheid, indien wij het niet met onze ogen hadden aanschouwd?

En hoe zouden wij zulks hebben kunnen zien, indien God niet sommigen aan zich zelven had overgelaten? Hier wordt inderdaad de zonde openbaar, "Want hoewel Hij zo

vele tekenen voor hen gedaan had" (namelijk om hen tot genade te bewegen), "nochtans geloofden zij in Hem niet." Johannes 12:37. Waar de zonde heerst, daar is zij een doodvijandin voor de ziel, zij verblindt de ogen, bindt de handen en de voeten, verzwaaert de oren en verhard het hart om den Zaligmaker der ziel te weerstaan. Die mens die overgelaten is aan de zonde, zal nimmer evangelie of wet gehoorzamen, welken God toch wil, dat aan hen geopenbaard zullen worden, al kost het de verdoemenis van sommigen: Juist voor dit doel, zei de Heere tot Farao, "heb Ik u verwekt, opdat Ik mijne kracht aan u betoonde, en opdat men Mijnen naam vertelle op de ganse aarde." Exodus 9:16. Romeinen 9:17. Want door Farao heeft God getoond welk een verschrikkelijk ding de zonde is, en dat zij zonder de bijzondere hulp van Zijnen Heiligen Geest nooit tot zwijgen zou kunnen gebracht worden, noch door de wet noch door het evangelie.

Deze reden, ofschoon zij van geen nut is voor degenen, die verdoemd zijn, zo is zij nochtans ter verheerlijking van God, en tot voordeel dergenen, die Hij heeft uitverkoren. Zij is ter verheerlijking van God, ter verheerlijking van Zijne kracht en barmhartigheid. Want nu wordt zijne kracht openbaar, wanneer niets dan zij alleen de zonde kan temmen, en ook Zijne barmhartigheid wordt hier gezien, want deze bindt hem om alzo te handelen. Leest Romeinen 9:22,20.

Vierde reden. God beveelt, dat het aanbod van het evangelie en van de genade in het algemeen aan allen worde aangeboden, opdat daardoor de middelen voldoende verschaft mogen worden voor de uitverkorenen, beide om hen tot het geloof te brengen en hetzelfde in hen te bewaren tot dat einde, waartoe God het wil. God heeft door de werking Zijner menigvuldige wijsheid een voornemen, en een voornemen in Zijn daden en handelingen onder de kinderen der mensen: en zo heeft Hij een voornemen in het bevel, dat Zijn evangelie aan allen moet worden aangeboden, namelijk om de verdoemden zonder verontschuldiging te laten en een algenoegzaamheid van middelen te verschaffen om al Zijne uitverkorenen bijeen te vergaderen. "Och, of God sprak, (zegt Zofar), en zijne lippen tegen u opende, en u bekend maakte de verborgenheden der wijsheid, omdat zij dubbel zijn in Zijn wezen!" Job 11:5,6.. Want hoewel God anders werkt met en op de uitverkorenen dan met en op de verworpenen, zo werkt Hij nochtans met en op de uitverkorenen met en door hetzelfde Woord, hetwelk Hij aan den verworpenen laat verkondigen en aanbieden.

Nu, de tekst zo ruim en zo algemeen zijnde, nu nemen de uitverkorenen die hem horen, door de krachtige inwerking van God het aanbod van genade aan en zijn behouden. Het woord, dat aan de verworpene Joden verkondigd werd en door hen met verachting verworpen werd, datzelfde woord werd vruchtbaar voor de uitverkorenen, en deze werden er door behouden. Zij verblijdden zich en prezen het Woord des Heeren, "en er geloofden zo velen, als er geordineerd waren tot het eeuwige leven." Handelingen 13:48. "Doch ik zeg dit niet, alsof het Woord Gods ware uitgevallen. Romeinen 9:6. "God heeft Zijn volk niet verstoten, hetwelk Hij te voren gekend heeft." 11:2. Het Woord zal dienstbaar zijn, waartoe God het gezonden heeft, zelfs tot de zaligheid der weinigen die gekozen zijn, wanneer het aan allen wordt aangeboden, ofschoon het door de meesten verworpen wordt, wegens de hardheid huns harten Handelingen 28:28. Hebrëen 4:1-3.

Tegenwerping. Maar indien God heeft uitverkozen, gelijk gij gezegd hebt, waarom moest Hij dan een fundament leggen, dat zo algemeen is om het geloof in zijne uitverkorenen op te wekken, aangezien dezelfde Geest, die in hen werkt door zulke middelen, ook door anderen in hen zou kunnen werken, zelfs door een woord, zodat de meesten in het eerste aanbod werden uitgesloten

Antwoord. Ik heb u reeds vroeger gezegd, ofschoon dit het hoofddoel is van het algemene aanbod der genade, zo is dit nochtans niet de gehele oorzaak, waarom het aanbod zo algemeen moest zijn, hetgeen blijken zal uit de drie volgende oorzaken.

Maar wederom, in de ingewanden van het raadsbesluit der verkiezing liggen ook de middelen opgesloten, die ook verordineerd zijn om die uitverkorenen tot die heerlijkheid te brengen, waarvoor zij te voren bestemd zijn, ja, om tot een te vergaderen al de kinderen Gods, Johannes 11:52. "Waartoe Hij u geroepen heeft door ons evangelie (zegt Paulus) tot verkrijging der heerlijkheid van onzen Heere Jezus Christus." 2 Thes. 2:14. Het raadsbesluit Gods of het plan der eeuwige verkiezing maakt dus de middelen niet te niet, welke Zijne wijsheid bereid heeft, maar bevestigt hen veeleer, ja verordineert en verzegelt hen, en maakt die middelen, die uitwendig onbepaald en algemeen zijn, inwendig ten zegen voor dezen en genen mens, door een bijzondere en eigenaardige toepassing: Galaten 2:20,21, aldus wordt die Christus, die aan allen in het algemeen werd aangeboden, door een bijzondere daad des geloofs aan Paulus geopenbaard in het bijzonder, "Hij heeft mij liefgehad en zich zelve voor mij overgegeven."

Verder, gelijk het het plan der Hemelse Majesteit is, om Zijne uitverkorenen door middelen tot de heerlijkheid te brengen, zo moet dit ook geschieden door middelen, die algemeen zijn, als het meest passend en geschiktst, indien wij niet alleen letten op de verschillende wegen, waarin het de Heere behaagt in de harten van sommigen Zijner uitverkorenen te werken, om hen tot deze hun heerlijkheid te brengen, maar ook op de verzoeken, beproevingen en andere tegenspoeden, die hen daarheen moeten leiden.

1. Aangaande Zijn werk in sommigen hunner hoe onzichtbaar is dit voor hen, in wier zielen het nochtans begonnen is? Hoe ligt het Woord begraven onder de aarde hunner harten, voor maanden, ja soms voor jaren aaneen? Slechts zoveel wordt er van ontdekt, dat het de ziel hare zonde toont, waardoor deze zo in de engte gedreven wordt en het zo benauwd krijgt, (daar Jezus zich nog weerhoudt, even als Jozef, om zich aan zijne broederen bekend te maken,) dat zij, indien er geen algemeen aanbod van genade was en dat wel voor de slechtste der zondaren, in de geboorte zou stikken en als de kinderen des verderfs verloren zou gaan. Het is door het algemene aanbod, dat God hen ondersteunt en helpt, opdat zij zouden staan, wanneer anderen voor eeuwig vallen. Psalm 119:49,50.

2. En zo ook betreffende hun beproevingen, verzoeken en andere tegenspoeden, omdat God hen niet zonder, maar door dezen naar den hemel wil brengen, daarom heeft Hij zulk een ruim Woord verschaft, opdat zij in alle zielstoestanden nooit van dorst zullen sterven of omkomen.

3. Ik zou nog hierbij kunnen voegen, dat hun onvolmaakt staat, na ontvangen genade, ook behoefte heeft aan zulk een Woord, ja, nog vele andere dingen, die genoemd zouden kunnen worden, welke de alleen wijze God geschikt heeft gedacht, om ons te vergezellen naar het schip, ja over de zee, naar onze gewenste haven.

Vijfde reden. God wil en beveelt, dat het evangelie aan allen worde aangeboden, opdat daaruit te meer moge blijken, dat de uitverkiezende liefde, met betrekking tot een inwendig en geestelijk werk, de vrucht is van buitengewone en bijzondere liefde. Want hieruit namelijk, dat het evangelie aan allen in het algemeen wordt aangeboden, en nochtans weinigen het in waarheid aannemen, en aangezien ook deze weinigen daartoe even onbekwaam, ongewillig en van nature daarvan even afkerig zijn als degenen, die het verwerpen en verloren gaan, hieruit blijkt duidelijk, dat er bij degenen, die behouden worden, iets meer plaats heeft dan de gewone verkondiging van het evangelie, dat iets meer van den hemel en de werking van den Geest Gods het aldus aangebodene woord vergezelt. 1 Thessalonicenzen 1:4-7. Bij dezen wordt het Woord niet als een bloot woord aangeboden, maar gesteund met de kracht des hemels: "Ziet, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, namelijk dat wij kinderen Gods genaamd zouden worden!" 1 Johannes 3:1, ja wij die geloven "naar de werking der sterkte zijner macht, die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij hem uit de doden heeft opgewekt." Efeziërs 1:20.

Dit wekt de ziel op tot aanbiddelijke verwondering en tot liefde. Nu is het: "Alzo heeft Hij geen volk gedaan, en Zijne rechten, die kennen zij niet. Halleluja!" Psalm 147:20. Nu worden de offerdieren aan de hoornen van het altaar gebonden, met een: "Heere! wat is het, dat gij u zelve aan ons zult openbaren, en niet aan de wereld?" Johannes 14:22. "Hij zond van de hoogte, Hij nam mij, Hij trok mij op uit grote wateren. Hij verlost mij van mijnen sterken vijand, en van mijne haters, omdat zij machtiger waren dan ik." 2 Samuel 22:17. Psalm 18:17.

Want aldus spreekt de uitverkorene: Ofschoon wij gelijk allen in de wereld gekozen zijn, en van nature kinderen der ongehoorzaamheid zijn, Efeziërs . 2:1-3. Ja, ofschoon wij eveneens ons zelve verzwakt hebben door de zonden, Romeinen 6:2, zodat het gehele hoofd ziek, en het ganse hart mat is, Jesaja 1:5, daar wij allen zijn afgeweken, en te zamen onnut zijn geworden, beiden voor God en ons zelve, Romeinen 3:12, en God nochtans mijne ogen zou openen, mijne ziel zou bekeren, mij geloof zou geven, mijne zonden vergeven, mij opbeuren, wanneer ik val, mij wederhalen wanneer ik ben afgeweken: dit is wonderlijk! Psalm 31:21. Ja, dat Hij een eeuwig huis voor mij zou bereiden, Psalm 37:23. Ja, dat Hij een eeuwig huis voor mij zou bereiden, Psalm 23:6 en mij daarvoor zou bewaren met Zijn sterken arm, en dat in den weg des geloofs, die ik zonder Zijne hulp niet in staat ben te bewandelen! 2 Cor. 5:5

Dat Hij dit doen zou niettegenstaande mijne zonden ofschoon ik gene gerechtigheid bezat! Deuteronomium 9:5-7. Ja dat Hij het doen zou naar den rijkdom zijner genade door de verlossing die in Christus Jezus onzen Heere is? Zelfs naar een eeuwig genadeverbond, waarvan het grootste gedeelte der wereld is buiten gesloten en waarin zij in der eeuwigheid niet zullen worden opgenomen! Ezechiël 16:60-63.

Bovendien, dat Hij mijn harde hart zou breken en zacht maken en er dan een welgevallen in zou hebben, Psalm 51:17, zijne vreze er in zou leggen en mij dan zou aanzien, Jesaja 66:2, Psalm 138:6 en mij als zijn oogappel zou bewaren, Deuteronomium 32:10, ja besloten is mij te leiden met Zijnen raad, en mij daarna in de heerlijkheid te ontvangen! Verder, dat dit alles de vrucht zou zijn van ongedachte, onverdiende en niet-begeerde liefde! Maleachi 1:2, Deuteronomium 7:7,8. Dat de Heere hieraan zou denken, voordat Hij de wereld gemaakt heeft, Jesaja 31:3, en dat Hij de middelen daartoe zou verordineren, voordat Hij de grondslagen der bergen geformeerd had! Hiervoor is Hij waardig te ontvangen den lof, de aanbidding en de dankzegging tot in alle eeuwigheid! "Alles, wat adem heeft, love den Heere! Halleluja!

Tegenwerping. Maar gij hebt te voren gezegd, dat ook de verworpene gezegend kan zijn met vele genadegaven, zoals met de kennis van Christus, van het geloof, van het licht, met de gave van den Heiligen Geest en dat hij de dingen der toekomstige wereld kan smaken en proeven? Indien dit zo is, wat is dan de oorzaak, dat hij toch verloren gaat? Is het, omdat de genade, die hij ontvangt, verschilt van die, waardoor de uitverkorene behouden wordt? Als er verschil tussen die genade bestaat, waarin ligt dan het verschil? Ligt het in de soort der genade, of in de trap der genade, of in het bestuur daarover?

Antwoord. Vele zaken zou ik hierop kunnen antwoorden: maar laat dit antwoord ter wille der korthed voldoende zijn, de niet-uitverkorenen kunnen ver meegaan in de kennis, in het geloof, in het licht en in de aangenaamheid van Christus, en zij kunnen het zo ver brengen dat zij den Heiligen Geest deelachtig worden, en door de medewerking dezer dingen de verdorvenheden dezer wereld ontkomen, een zichtbare gelovige worden, in de vergadering der gelovigen worden opgenomen, en als het ware de voornaamsten schijnen, zelfs in het midden der uitverkorenen zelve. Hiervoor levert de Schrift ons vele grondige bewijzen.

De vraag is dus of de uitverkorenen en de verworpenen verschillende genade ontvangen?

Waarop ik antwoord, ja, in sommige opzichten wat betreft den aard der genade en ook de mate der genade.

1. Om te beginnen met den aard der genade.

(1.) Het geloof waarmee de uitverkorenen gezegend worden gaat onder enen anderen naam als enig ander geloof, zelfs wordt het het geloof der uitverkorenen Gods genoemd, Titus 1:1, als een geloof dat alleen hun toebehoort en waarvan niemand anders een deelgenoot is, welk geloof ook naar den aard er van genoemd wordt het allerheiligst geloof, Judas 1:20, om aan te tonen dat het elk ander geloof overtreft, en nergens elders geëvenaard kan worden dan met het geloof van diegenen, die onfeilbaar de eeuwige heerlijkheid erlangen: "die even dierbaar geloof met ons verkregen hebben," zegt Petrus, 2 Petrus . 1:1. En zo ook in andere dingen.

Want:

indien dit waar is, dat zij verschillen in hun geloof, zo moeten zij ook noodwendig in andere dingen verschillen, want daar het geloof de moedergenade is, zo brengt het al de overigen naar zijn eigen natuur voort, namelijk de liefde, die overvloedig is, die nooit faalt, en die nooit tevreden is totdat zij de opstanding uit den dode is deelachtig geworden, enz. 2 Thes. 1:3. 1 Corinthiërs 13:8. Filippenzen 3.

(2.) Zij verschillen ook hierin, het geloof, en de hoop, en de liefde, die de uitverkorenen ontvangen vloeien voort uit de uitverkiezing zelf, Hij heeft ons gezegend, "gelijk Hij ons heeft uitverkoren in Hem" Efeziërs . 1:4,5 met die genadegaven die Hij voor ons heeft afgezonderd, toen Hij in de eeuwigheid ons tot het leven verordeneerde vóór de grondlegging der wereld: welke genadegaven, omdat het besluit op zich zelve volkomen en onfeilbaar is, insgelijks het werk onfeilbaar zullen verrichten, nochtans door het bestuur van Christus: "Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude." Lukas 22:32.

2. Gelijk er verschil bestaat in de soort der genade, zo ook bestaat er verschil in de mate der genade: want hoewel het waar is, dat de verwerpene met genade bevoorrecht is zo is het ook even waar, dat de uitverkorenen met meer genade gezegend geworden. Het is alleen het voorrecht dergenen, die gekozen zijn, om gezegend te worden met ALLE geestelijke zegeningen, en AL het welbehagen zijner goedheid in en over hen vervuld te hebben. Zij, die gezegend zijn met ALLE geestelijke zegeningen moeten noodwendig gezegend worden met het eeuwig leven, en zij, in wie de Heere niet alleen zijn welbehagen uitwerkt, maar over wie Hij ook het welbehagen Zijner goedheid volbrengt, zij moeten noodwendig bewaard worden voor Zijn hemels koninkrijk, Efeziërs . 1:4,5. 1 Thes. 1:10. Maar niet een der niet uitverkorenen is met deze dingen bewelddadigd, daarom, de genade, die aan den een geschonken wordt, verschilt in aard en in mate met die, van den anderen.

3. Er bestaat ook verschil aangaande het bestuur. De verwerpene is de principaal voor het bestuur van de genade, die hij ontvangt, maar Jezus Christus is de principaal voor het bestuur der genade, die de uitverkorene ontvangt. Wanneer ik het woord principaal gebruik, dan bedoel ik het hoofd, want ofschoon de verwerpene de grootste hand moet hebben in het bestuur der genade, die de Heere hem schenkt, zo is dit toch niet zo, dat de Heere hem in het geheel niet wil helpen, volstrekt niet, de Heere wil integendeel hem helpen, indien de verwerpene eerst zijn plicht volbrengt, die op hem rust: "Is er niet, indien gij weldoet, verhoging? En zo gij niet weldoet, de zonde ligt aan de deur." Genesis 4:7. Zo was het ook met Saul, die van God hierom verworpen was, 1 Samuel 13:11-14, 15:26.

En wat betreft de uitverkorenen zelve, hoewel Jezus Christus onze gezegenden Heiland het hoofd zij, aangaande het bestuur der aan Zijne uitverkorenen geschonken genade, zo is Hij dit echter niet zo, dat Hij hen volkomen uitsluit van "strijdende naar zijne werking, die in mij werkt met kracht, " Colossenzen 1:29. Neen integendeel, indien zij,

die in waarheid uitverkoren zijn, verkeerd handelen en goddelooslijk zonden bedrijven, zo zullen zij de tuchtende roede Gods gevoelen, het kan zijn totdat hun beenderen breken. Maar omdat het werk niet op hun weg ligt, om dit als hoofd te besturen: maar wel op Christus rust, daarom zal Hij, al vervult Hij het met veel bitterheid en smart voor hen, nochtans, daar Hij het hoofd is, het werk waarin zij betrokken zijn voor hen vervullen, zelfs tot aan den jongsten dag, tot aan de komst van Jezus Christus. Psalm 138:8. Filippenzen 1:6.

Uit hetgeen hierboven gezegd is komen wij als van zelf tot deze gevolgtrekking:

De uitverkorenen zijn altijd onder eeuwige ontferming, maar zij die niet uitverkoren zijn, altijd onder den eeuwigen toorn, want dit moet gij wel in het oog houden: er bestaat eeuwige genade en eeuwige straf, en er is tijdelijke genade en tijdelijke kastijding. Hij die dus in een staat van genade verkeert, kan in een staat van tijdelijke genade en ontferming zijn, of in een tijdelijke en eeuwige staat van genade beiden. En zo wederom, een mens die onder de straf gebukt gaat, kan onder de tijdelijke kastijding liggen of onder de tijdelijke en eeuwige straf beide zijn.

Om dit nader te verklaren zal ik hierbij nog enige ogenblikken stilstaan. Ik begin met tijdelijke genade en tijdelijke straf. Hetgeen ik tijdelijke genade noem is dat geloof, dat licht, die kennis, en die smaak van het goede Woord Gods, die een mens hebben kan en toch verloren gaan. Dit wordt in de Schrift genoemd een geloven voor een tijd, een duren voor een tijd, en een verheugen voor een tijd. Hebreeën 6:4,5, 2 Petrus . 2:20, Mattheus 13:22, Lukas 8:13. Nu, dit noem ik genade, beide omdat niet een, als mens, het verdienen kan, en ook omdat het eigenlijke doel ervan is, hen goed te doen, die haar bezitten. Maar ik noem het tijdelijke genade, omdat zij die daarmee gezegend zijn, het weer door de zonde verliezen kunnen en verloren gaan, gelijk sommigen der Galaten, der Hebreeën en anderen deden. Galaten 5:4, Hebreeën 12:15,16, 1 Timotheus 1:20, 2 Timotheus 2:18, 1:15. Maar let wel, ik noem het geen tijdelijke genade omdat God verordineerd heeft, dat zij slechts een korten tijd zal duren, maar omdat het mogelijk is dat een mens haar verliezen kan. Johannes 5:35, 1 Corintheërs 12:7.

Wederom, wat betreft de tijdelijke straf ook deze duurt slechts voor enen tijd, en gelijk tijdelijke genade eigenlijk het deel is dergenen, die buiten het plan der eeuwige verkiezing liggen, zo heeft de tijdelijke straf of kastijding hoofdzakelijk te doen met Gods beminden, die nochtans op dien tijd ook onder de eeuwige genade liggen. Dit is het oordeel dat Job trof, Hoofdst. 6:4, Psalm 88, 38:2, David, Heman, en de vromen, die niettegenstaande de kastijdingen toch onfeilbaar uit kracht van deze genade het eeuwige leven en de heerlijkheid deelachtig worden. Amos 3:2, 1 Corintheërs 11:30,31, Psalm 30:5, 103:2, 1 Petrus . 1:6. Ik noem dit straf, omdat God in zekeren zin met zijne kinderen handelt naar de grootte hunner overtredingen, en ik noem deze kastijding tijdelijke straf, omdat hoe zwaar de hand Gods ook hen drukken moge, toch de straf slechts voor enen tijd is, daarom, hoewel dit inderdaad toorn genoemd wordt, zo is het nochtans een kleinen toorn, toorn voor een ogenblik, voor een tijd. "in enen kleinen

toorn heb Ik mijn aangezicht van u een ogenblik verborgen, maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij uwer ontfermen, zegt de Heere, uw verlosser." Jesaja 54:8.

Aldus ziet gij dat er tijdelijke genade en tijdelijke straf is, en ook dat de uitverkorenen, onder tijdelijke toorn kunnen zijn, wanneer de anderen onder tijdelijke genade zijn. Wederom, gelijk er tijdelijke genade en tijdelijke straf is, zo is er ook eeuwige genade en eeuwige straf, en ik zeg, gelijk de uitverkorenen onder tijdelijke toorn kunnen liggen wanneer de niet-uitverkorenen onder tijdelijke genade verkeren, zo kunnen op dien tijd de uitverkorenen ook onder de enige genade zijn, maar de anderen onder het eeuwig oordeel.

Dat de uitverkorenen onder de eeuwige genade zijn, en dat wel wanneer zij onder den tijdelijke toorn lijden, blijkt uit hetgeen vroeger gezegd is, namelijk, omdat zij in Christus voor de grondlegging der wereld gekozen zijn, als ook daaruit, dat zij bekeerd zijn, en in deze goddeloze wereld gespaard en bewaard worden tot het eeuwige leven, gelijk Hij ook zegt door den profeet Jeremia: "Ja Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid, Jeremia 31:3. En van hier dat Hij de uitverkorenen zijne schapen, Johannes 10:16, zijne kinderen, 11:52, en volk noemt Handelingen 18:9,10 en dat vóór hun bekering, want ofschoon niemand van hen nog door de roeping zijn kind was, zo waren zij nochtans de Zijnen naar het plan Zijner verkiezing.

Daar de uitverkorenen onder deze eeuwige genade en goedertierenheid liggen, zo moeten zij, noodwendig daaronder ook zijn zowel vóór, als in en na de verdrukking, en deze genade blijft dus langer met hen dan de tijdelijke kastijding, daar de genade van eeuwigheid tot eeuwigheid duurt. Dit is de reden waarom noch zonde, noch verzoeking van den vijand of aanvechtingen van den duivel de ziel kunnen overweldigen, neen zelfs hetgeen wij als dodelijk venijn zouden achten werkt alles mede ten goede voor de zielen van Gods uitverkoren volk, Romeinen 8:28.

En gelijk David zegt: "het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest opdat ik uwe inzettingen leerde, " Psalm 119:71 en wederom "maar als wij geoordeeld worden, zo worden wij van den Heere getuchtigd, opdat wij met de wereld niet zouden veroordeeld worden, " 1 Corinthiërs 11:32.

Verdrukkingen enz. zijn op zich zelve niet alleen vruchteloos en onnut, maar indien zij niet aan de ziel geheiligd worden, tevens verderfelijk, "Ik was verbolgen en sloeg hen, evenwel gingen zij afkerig henen in den weg huns harten, " Jesaja 57:17. Maar wanneer de eeuwige genade medewerkt met deze of die verdrukking, dan maakt zij deze heilzaam voor de uitverkorenen, "Ik zie hun wegen, en Ik zal hen genezen, en Ik zal hen geleiden, en hun vertroosting wedergeven, namelijk aan hun treurigen, " vers 18. Gelijk hij zegt op ene andere plaats, "Welgelukzalig is de man, o Heere! dien Gij tuchtigt, en dien Gij leert uit uwe wet." Psalm 94:12. Want de eeuwige genade en ontferming ziet niet alleen neer op de uitverkorenen Gods, als op arme zondige schepselen, maar ook als op een geslacht dat de Heere gezegend heeft, in wie Hij zijne genade op het hoogst verheerlijken

wil, door de overtredingen te vergeven van het overblijfsel zijner erfenis. 1 Petrus . 2:2, Micha 7:11,12. "Die ons te voren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus, in zich zelve, door welke Hij ons begenadigd heeft in den Geliefde." Efeziërs . 1:6.

Daarom, gelijk de uitverkorenen die genade ontvangen die door de zonde weer verloren kan worden, zo bezitten zij ook die genade, welke niet kan verloren worden, en waarvan de zonde hen niet beroven kan, genade die overvloedig is en meer en groter is dan al de zonden, zulke genade, die werkt door de kracht van God zelf, de voorspraak van Christus en de gemeenschap van den Geest der aanneming, welke Geest ook werkt op het hart, de liefde tot God doet ontbranden, opdat die ziel nooit van God afwijke, gelijk de verworpenen doen. Efeziërs . 5:29,30. "En Ik zal een eeuwig verbond met hen maken, dat Ik van achter hen niet zal afkeren, opdat Ik hun weldoe, en Ik zal mijne vreze in hun hart geven. dat zij niet van Mij afwijken." Jeremia 32:40.

Maar de handelingen Gods met de niet-uitverkorenen zijn gans anders, daar zij onder den eeuwigen toorn liggen al zijn zij voor het ogenblik onder de tijdelijke genade. En van hier is het, dat zij als staande voor den Allerhoogsten geacht worden als honden, en zwijnen, en duivelen, zelfs dan, wanneer zij door de uitverkorenen Gods zelve, als gelovigen en broeders beschouwd worden: "De hond is wedergekeerd tot zijn eigen uitbraaksel, en de gewassene zeug tot de wenteling in het slijk, " 2 Petrus . 2:22. En de reden hiervan is, omdat hun oude natuur en verdorvenheden, niettegenstaande hun uiterlijk vertoon voor de wereld, toch nog den scepter zwaaien binnen in hen, welke zich bij tijden zo duidelijk openbaren, dat zij zichtbaar worden voor de uitverkorenen, gelijk het geval was met Simon Magus en de afvallige Judas "die uit ons zijn uitgegaan, maar zij waren uit ons niet: want indien zij uit ons geweest waren, zo zouden zij met ons gebleven zijn, maar dit is geschied, opdat zij zouden openbaar worden, dat zij niet allen uit ons zijn. 1 Joh.2:19.

Zij waren niet uitverkoren gelijk wij, en zij waren ook niet geheiligd gelijk de uitverkorenen Gods zelve, daarom acht de toorn hen als kinderen des verderfs, hoewel zij met hun mond engelentaal spreken. "Zij hebben den rechten weg verlaten.... en volgen den weg van Balaam, de zoon van Bosor, ... deze zijn waterloze fonteinen, wolken van enen draaiwind gedreven, " zij zijn als bomen in het afgaan van den herfst, onvruchtbaar. tweemaal verstorven en ontworteld, dewelke de donkerheid der duisternis in eeuwigheid bewaard wordt." 2 Petrus 2:15,16,17:Judas 1:11-13. Johannes 17:12, Mattheus 13:12, 25:32, Markus 4:23,24, Lukas 8:18.

Deze dingen aldus beschouwd doen u zien,

1. Dat er tijdelijke genade en tijdelijke barmhartigheid, eeuwige genade en eeuwige barmhartigheid is.
2. Dat de uitverkorenen onder de eeuwige genade zijn, en dat wel, wanneer zij onder tijdelijken toorn zijn, en dat de verworpene onder den eeuwigen toorn is, zelfs wanneer hij onder de tijdelijke goedertierenheid is.

3. Aldus ziet gij, dat de niet-uitverkorenen verloren gaan wegens de zonde, niettegenstaande de tijdelijke genade, omdat zij onder het eeuwig oordeel liggen, en dat de uitverkorenen van den tweeden dood bewaard worden, ofschoon zij zondigen, en murmureren tegen de slagen der tijdelijke kastijding. Wat zullen wij dan zeggen, is er onrechtvaardigheid bij God? Dat zij verre. "Ik zal Mij ontfermen, diens Ik Mij ontferm, en zal barmhartig zijn, dien Ik barmhartig ben." Romeinen 9:15.